

Ο ΟΥΡΟΣ ΔΑΚΤΥΛΟΣ

Π

186639

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ Ο ΑΙΣΧΡΟΚΕΡΑΝΣ

ΔΡΑΜΑ

ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΕΣΣΑΡΑΣ

ΥΠΟ

ΣΗΥΡΙΑΩΝΟΣ ΖΩΧΙΟΥ

Κερκυραίου.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
Α1.22.48.0012

ΕΝ ΚΕΡΚΥΡΑ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Η ΚΕΡΚΥΡΑ

1876.

ΤΟΙΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙΣ.

Ὑπὸ διακαοῦς ζήλου φλεγόμενος πρὸς τὴν δραματικὴν τέχνην, ἐπεδόθην εἰς ταύτην ἀπ' αὐτῆς τῆς μικρᾶς μου ἡλικίας, καὶ πολλάκις προσεπάθησα ἐφ' ὅσον αἱ ἀσθενέσταται δυνάμεις μου τὸ ἐπέτρεπον νὰ φανῶ καὶ ἐγὼ χρήσιμος εἰς τὰς ἐνταῦθα κατὰ καιροὺς συστάσας Φιλοδραματικὰς Ἑταιρίας. Ἐκ τῆς ἰδέας ταύτης ὀρμώμενος ἐπεχείρησα πρὸ τινος χρόνου καὶ τὴν συγγραφὴν τοῦ ἀνὰ χεῖρας δράματος, οὐδόλως διανοούμενος νὰ φέρω αὐτὸ εἰς φῶς ἀλλ' ἀπλῶς ὅπως καὶ ἐν αὐταῖς τῆς σχολῆς μου ταῖς ὥραις καταγίνωμαι περὶ τὴν τέχνην ἐκείνην πρὸς ἣν τοσαύτην αἰσθάνομαι κλίσιν. Ὑπείκων ὅμως εἰς τὰς προτροπὰς φίλων μου τινῶν εἰδημόνων τῶν τοιούτων ἔργων, φέρω αὐτὸ εἰς τὴν δημοσιότητα πεποιθὼς ὅτι οἱ ἀναγνῶσται δὲν θέλουσιν ἀποβλέπει εἰς τὰς πολυειδεῖς τοῦ ἔργου ἐλλείψεις, ἀλλ' εἰς τὴν ιδέαν ἣτις μὲ προέτρεψεν εἰς τὴν συγγραφὴν αὐτοῦ

Ἐν Κερκύρα, τῇ 1 Νοεμβρίου 1876.

ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΖΩΧΙΟΣ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΦΙΛΟΔΡΑΜΑΤΙΚΗΣ ΤΕΧΝΗΣ
ΔΟΚΝΩΣ ΚΑΙ ΔΙΑΚΑΩΣ ΕΝ ΚΕΡΚΤΡΑ
ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩ

Κ. ^ο ΙΩΑΝΝΗ ΡΙΝΟΠΟΥΛΩ

ΣΕΒΑΣΜΟΥ ΚΑΙ ΥΠΟΛΗΨΕΩΣ ΕΝΕΚΑ.

Ἀν' πρώτος με προέτρεψας εἰς τὴν ἔκδοσιν τοῦ δράματος
ὁ Θεῖος Δάκτυλος, ἐγὼ δὲ, γνωρίζων τὴν περὶ τὰ τοιαῦτα ἔργα πεῖ-
ράν σου, ὑπήκουσα εἰς τὰς προτροπὰς σου. Ἐπομένως κρίνω καθή-
κόν μου ὅπως καὶ πρὸς σέ ἀπαιρώσω τὸ πρῶτον τοῦτο τῆς ἀσθενοῦς
μου διανοίας προῖόν, εὐελπὶς ὅτι ἀσμένως θέλεις ἀποδεχθῇ τὴν ἀ-
φιέρωσιν αὐτοῦ.

Κερκύρα, τῇ 1 Νοεμβρίου 1876.

Σπυρίδων Ζωχίδης.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ.

ΑΔΕΛΑΪΣ / εικοσαετής θυγάτηρ τοῦ
 ΡΟΒΕΡΤΟΥ
 ΚΑΡΟΛΟΣ / ἀδελφὸς τοῦ 'Ροβέρτου καὶ συνταγματάρχης τοῦ τάγματος τῶν Οὐσσάρων.
 ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ / ἐξάδελφος τοῦ Καρόλου καὶ 'Ροβέρτου δ-πολοχαγός.
 ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ / ξενοδόχος καὶ ἀρχιληστής.
 ΓΕΩΡΓΙΟΣ / πατὴρ τοῦ Φραγκίσκου.
 ΙΩΑΝΝΗΣ / ἀκόλουθος καὶ συστρατιώτης τοῦ Καρόλου.
 ΑΝΤΩΝΙΟΣ / δεσμοφύλαξ.
 ΛΟΧΑΓΟΣ
 ΔΕΚΑΝΕΥΣ

ΑΦΩΝΑ ΠΡΟΣΩΠΑ.

Λησταί, στρατιῶται καὶ δῆμιος.

(Ἡ σκηνὴ ἐν Αὐρηλία ἐν ἔτει 1811).

Παρασταθὲν κατὰ πρώτην φορὰν ἐν Κερκύρᾳ ἐν τῇ Φιλο-δραματικῇ Ἑταιρίᾳ «ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΣ» τὴν 8 Σεπτεμβρίου 1876.

ΟΙ ΛΑΒΟΝΤΕΣ ΜΕΡΟΣ.

ΑΔΕΛΑΪΣ	ΛΑΕΞΑΝΔΡΑ ΦΕΡΛΑΤΣΟ.
ΡΟΒΕΡΤΟΣ	ΘΕΟΦΙΛΟΣ ΓΡΑΒΑΡΗΣ.
ΚΑΡΟΛΟΣ	ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΑΚΟΣ.
ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ	ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΖΩΧΙΟΣ.
ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ	ΛΟΥΓΓΙΟΣ ΦΡΕΔΑΣ.
ΓΕΩΡΓΙΟΣ	ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ ΔΑΝΤΣΑΣ.
ΙΩΑΝΝΗΣ	ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΝΑΝΟΥΣΗΣ.
ΑΝΤΩΝΙΟΣ	
ΛΟΧΑΓΟΣ	ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΑΣΦΙΚΗΣ.
ΔΕΚΑΝΕΥΣ	ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΑΒΑΔΙΑΣ.
ΕΙΣ ΛΗΣΤΗΣ	ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΒΡΑΧΑΙΩΤΗΣ.

(Ἀπαντῶντες Κερκυραῖοι).

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ.

Αἰθουσα περιγρά· μεσαία χρήσιμος θύρα καὶ δύο παράπλευροί· μία τράπεζα, ὅπ' αὐτὴν εἰς λόχος, ἐν βαλάντιον καὶ τὰ πρὸς γρα-φὴν ἀραγκαιοῦντα· ἐπὶ μιᾷς ἑδρας μαρδίας καὶ πῖλος ληστοῦ, καὶ δύο ἄλλαι πέριξ. Εἶναι νύξ.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.

Ἀναπετασθείσης τῆς αὐλαίας τὸ ὥρολόγιον τῆς πλατείας σημαίνει τὴν 11.ην τῆς νυκτός· ἅμα παύσῃ, ὁ ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ εἰσέρχεται εἰς τὴν σκηνὴν ἐνδεδυμένος στρατιωτικὴν στολὴν καὶ φέρων τὸ ξίφος του ἀνὰ χεῖρας τὸ ὅποιον ἀκουμβᾷ ἐπὶ τῆς τραπεζῆς· εἶτα λέγει:

ΜΑΡΚ. Εἶναι ἡ ἐνδεκάτη καὶ ἀκόμῃ δὲν φρίνονται. (παρατηρῶν ἐκ τοῦ παραθύρου) Ὅποια ζοφώδης νύξ! Φαίνεται ὅτι καὶ αὕτῃ ἡ φύσις θέλει νὰ γίνῃ συνεργός τοῦ ἐγκλήματός μου, ὅτι καὶ αὕτῃ θέλει νὰ βοηθήσῃ τὰ σχέδιά μου· τὸ ἐγκλημα νὰ μὲν εἶναι στυγερὸν πλὴν οἱ καρποὶ του γλοκεῖ. Ἀλλὰ ποῖος τιμωρεῖ τὰ ἐγκλήματα; Τίς ὁ δικάζων τὰς πράξεις τοῦ ἀνθρώπου!; Ἡ θεία δίκη!; ... Τί ἄρα γε εἶναι αὕτῃ ἡ θεία δίκη!; Αὐ-τὴ ἡ λεγομένη τύψις τοῦ συνειδότος!; Ἐντροπῶν τι εἰς τὰς ἐκ τοῦ κα-κυργήματοςπραγομένης ἡθονὰς λησμονεῖ τὰ πάντα καὶ αὐτὸν τὸν Θεόν. Ἐνθυμούμενος ὅτι θὰ γίνῃ κάτοχος σπουδαίας περιουσίας, ὅτι θὰ δυνήθῃ νὰ χορῆσῃ οἰκνῆποτε ἐπιθυμίαν του, δὲν ἀποβλέπει ἢ εἰς τὰ μέσα δι' ὧν θὰ φθάσῃ εἰς τὸν σκοπὸν του. Εἰς τὴν ιδέαν ταύτην ἡ σκέψις τῆς θείας ἐνδικήσεως παρέρχεται· ἡ συνείδησις ἀπορμένει λέξις νεκρά. Λοιπὸν θὰ ὑπανδῶσω εἰς τοὺς φόβους τούτους; Καὶ ἡ εἰκαζομένη αὕτη θεία ἐνδίκησις; θὰ μὲ ἀποτρέψῃ ἀπὸ τοῦ σκοποῦ μου; Νὰ ἐπιτρέψω, ἡ σπουδαία αὕτη περιουσία, νὰ διαφύγῃ τῶν χειρῶν μου καὶ νὰ περιέλθῃ ἄλλῳ εἰς ἐν κοράσιον; Ὅχι ποτέ!... Καὶ τέλος, τὸ ἐγκλημα δὲν εἶναι στυ-γερὸν, διότι ἐγὼ δὲν διανοοῦμαι νὰ τὴν ἀφαιρέσω τὴν ζωὴν, ἀλλ' ἀπλῶς νὰ ἐκλείψῃ ἡ κληρονόμος αὕτη, διότι τότε αὐτοδικαίως εἴμαι ἐγὼ κλη-ρονόμος. Θάρρος λοιπὸν Μάρκελλε, σὺ τοῦ ὁποῖου ἡ ψυχὴ δὲν ὑπεχώρη-
ΙΑΚΩΒΑΤΕΛΕΩΣ
 ΛΗΘΕΙΑΣ ΤΟΥΤΟΥΝΗ ΠΡΟΚΕΙΜΕΝΟΥ ὅτι ἀρπάσῃ μίαν νεάνίδα. Οἱ συγγενεῖς σου
 ΜΟΙΣΤΟΙ ΔΕ ΜΙΣΟΥΣΙ. Κατέστης ἔρμαιον τῆς πείνης καὶ δίψης, καὶ χάριν τί-
 νος Μάρκελλε; Χάριν τῶν συγγενῶν σου τούτων. Ἀχ! Ὅχι ἄλλοι, ὁ

Μάρκελλος δὲν δειλιά καὶ πρέπει νὰ σοὶ ἀποδείξῃ τάχιστα, 'Ροβέρτε, ὅτι γνωρίζει νὰ ἐκδικηθῇ (Κρούεται ἡ μεσαία θύρα, ὁ Μάρκελλος ἀνοίγει καὶ εἰσέρχονται δύο ἔνοπλοι ληστές, ἀκολουθῶς κλείει μετὰ μεγάλης προσοχῆς).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, ΛΗΣΤΗΣ ΚΑΙ Ο ΑΝΩ.

(Καθ' ὅλην τὴν ἐπομένην σκηνὴν ὁ ἕτερος ληστής μεταβαίνει ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἄλλην θύραν ὡτακούων).

ΜΑΡΚ. Μήπως σὰς εἶδε κανεὶς εἰσερχομένους;

ΦΡΑΓΚ. Ἄφες παρακαλῶ αὐτὰς τὰς ὑπονοίας καὶ εἰπέ μας πρὸς τί μᾶς ἐκάλεσας; .... ἴσως διὰ νὰ ἐκτελέσωμεν συνήθη τινὰ πράξιν;

ΜΑΡΚ. Βλέπεις ἐκεῖνο τὸ βαλάντιον;

ΦΡΑΓΚ. Τὸ βλέπω.

ΜΑΡΚ. Αὐτὸ εἶναι ἰδικόν σου.... (ὁ Φραγκίσκος λαμβάνει τὸ βαλάντιον ὁ δὲ Μάρκελλος τοῦ τὸ ἀφαίρει λέγων) ἂν μὲ ὑπηρετήσης δεόντως. Ἄκουσον. (Κάθηνται).

Ἐχω συγγενὴ τὸν ὅποιον μισῶ ἐπειδὴ πολλάκις μ' ἐβλάψεν· ὁ θάνατος τὸν ἐστέρησεν ἀδελφῶν καὶ υἱῶν, διότι καὶ ὁ ἀδελφός του Κάρολος, ὁ συνταγματάρχης, ἔπεσε προσφάτως εἰς τινὰ μάχην. Ἡ μόνη παρὰ μὲν ἡτις ἀπέμεινεν εἰς τὸν συγγενήν μου τοῦτον, εἶναι εἰκοσαετής θυγάτηρ ὀνομαζομένη Ἀδελαΐς, τὴν ὁποίαν δὲν θέλετε φονεύσει, διότι ὁ θάνατός της δὲν εἶναι ἀναπόφευκτος· ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἀρπάσατε αὐτήν καὶ τοῦτο ἀρκεῖ. Μεταφέρατε αὐτήν εἰς τι πολὺ ἀπομεμικρυσμένον μέρος καὶ λάβετε πρόνοιαν περὶ αὐτῆς ἵνα μὴ στερῇται τοῦ ἐλαχίστου. Ὡς πρὸς τὸν τόπον δὲ τῆς ἀρπαγῆς ἀποφασίσατε σεῖς. Ἐν τοσούτῳ, ἄς ὑπάγωμεν ἵνα σὰς δεῖξω τὴν κατοικίαν.

ΦΡΑΓΚ. Ἐγὼ νομίζω ὅτι ἂν τὴν ἀρπάσωμεν, καθὼς λέγεις, ἐνδέχεται νὰ γίνῃ γνωστὴ ἡ πράξις, νὰ ὑποπέσωμεν εἰς τὰς χεῖρας τῆς δικαιοσύνης καὶ ἡ λαιμητόμος νὰ τιμωρήσῃ τὴν προσγινομένην ἀδικίαν. (Ἐγείρεται καὶ τὸν πλησιάζει). Κρίνω λοιπὸν προφυλακτικώτερον νὰ συντάξωμεν πλαστὸν ὁμολόγον εἰς βάρος τοῦ ἀδελφοῦ σου, ὡς ὀφείλοντος, δηλὲν εἰς ἐμὲ, σημαντικὸν ποσόν, καὶ ἐνῷ ἐγὼ θέλω ἐπασχυλῇ οὕτω τὸν πατέρα, ἕτεροι δύο θέλουν ἀρπάσαι τὴν κόρην, τὴν φέρουσιν εἰς τὸ δάσος, καὶ ἐκεῖθεν, ἐντὸς ὀχλήματος, εἰς τὸ καταγόνιον μας. Μάρκελλε, νὰ ὑπακούσῃς ταύτῃ τὴν φορὰν τυφλοῖς ὁμμασί· κάμε ἀμέσως τὸ ὁμολόγον, διότι δὲν ἔχω καιρὸν νὰ χάσω, πρέπει νὰ ὑπάγω εἰς τὸ δάσος ὅπου μὲ περιμένουν τὰ παλληκάρια μου.

ΜΑΡΚ. (καθήμενος). Πολὺ καλὰ. (γράφων). Ἐλαβον παρὰ.... (τῷ Φραγκίσκῳ). Πῶς ὀνομάζεσαι;

ΦΡΑΓΚ. Φραγκίσκος Λατῶ.

ΜΑΡΚ. (γράφων). Ἐν Αὐρηνίᾳ ὁ Μάϊου 1814. Ἐλαβον παρὰ τοῦ Κυρίου Φραγκ. Λατῶ 2,000 φράγκα τὰ ὅποια θέλω πληρώσει ἐντὸς ὁ μὴνῶν. Ἐρρίκος Φαβρὼ.... (καθ' ἑαυτὸν). Ἡ χεὶρ τρέμει, ἡ καρδιά πάλει, καὶ ἐσωτερικὴ φωνὴ μὲ καταπλήττει! Ἀλλ' ἄς μὴ γίνω ἔρμαιον τοῦ ἀνυπάρκτου φοβήτρου τῆς συνειδήσεως (ἐγείρεται καὶ λέγει πρὸς τοὺς ληστές). Ἴδου ἔτοιμον τὸ ὁμολόγον, τώρα ἄς ὑπάγωμεν νὰ σὰς δεῖξω τὴν κατοικίαν. (Ἐκδύεται τὴν στολὴν, ἐνδύεται τὸν μανδύαν, φορεῖ τὸν πῆλιν καὶ λαμβάνει τὸ ξίφος του).

ΦΡΑΓΚ. Ἄγωμεν. Τὸ σύνθημα τῆς ἐπιτυχίας θὰ ᾔηται ἐν σύριγμα.

ΜΑΡΚ. Προσίστημά τι μοὶ λέγει νὰ μὴ ἐκτελέσω τὴν ἀποτρόπαιον ταύτην πράξιν.... Ὅχι θὰ τὴν ἐκτελέσω, ἂν δὲ ἀποτύχω, τοῦτο τὸ ξίφος θ' ἀποκόψῃ τὸ νῆμα τῆς ζωῆς μου. (πρὸς τοὺς ληστές) Ἄγωμεν. (Ἐξέρχονται ἐκ τῆς εἰσόδου).

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ.

(Αἴθουσα ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ 'Ροβέρτου' χρήσιμος θύρα ἐν τῷ μέσῳ.)

ΡΟΒΕΡΤΟΣ μόνος.

ΡΟΒ. (καθήμενος ἐπὶ μιᾶς ἑδρᾶς παρὰ τῇ τραπέζῃ).

Ὅποια βλαβερά ὑλίστις καταπιέζει τὴν καρδίαν μου!... ἐνθυμοῦμαι τὸν ἀποχειρισμὸν τοῦ ἀδελφοῦ μου... σήμερον τὸν ἐνθυμοῦμαι καὶ λυποῦμαι περισσώτερον ἢ ἄλλοτε— ἀλλὰ καὶ ὁ ἴδιος τότε δὲν ἔλυπε το ὀλίγον... ἡ τελευταία του μάλιστα λέξις, ἦτο πλήρης δακρύων... Ἄχ! Θεέ μου! Μήπως δυστύχημά τι συνέβη εἰς τὸν ἀγαπητόν μου ἀδελφόν; Θεέ μου, σῶσον ἀπὸ παντὸς κινδύνου τὸν Κάρολον.... ὦ! πόσον ἦτον ἀπείσιον τὸ χθεσινὸν ὄνειρον! Μήπως ὁ σκληρὸς θάνατος ὁ ἀνηλεὺς στερήσας με ἐνὸς ἀδελφοῦ καὶ δύο υἱῶν θέλει νὰ μοῦ ἀρπάσῃ καὶ τὴν τελευταίαν μου ἐλπίδα; Μήπως δὲν ἐκορέσθη εἰσέτι ἐκ τόσων θυμῶν; Μήπως, κακῇ μοίρᾳ! μὲ περιμένουσι νέχ δεινοπαθήματα.... Ποσάκις ὁ ταλαίπωρος ἐπορεύθην καὶ ἐπότισα διὰ τῶν δακρύων μου τὴν γλῶσσαν ἀπερ' ἀνεύρησαν ἐπὶ τῶν τριῶν τάφων (προβαίνει ἀπὸ τὴν θύραν).

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ.

(Ἡ Ἀδελφὴ εἰσέρχεται φέρονσα αὐτῇ ἐπιστολὴν).

ΑΔΕΛΦΙΣ καὶ ROBERTOS.

ΑΔΕΛ. Πάτερ, στρατιώτης ἀπεσταλμένος παρὰ τῆς Κυβερνήσεως μοὶ ἐνεχείρησε ταύτην τὴν ἐπιστολὴν καὶ ἀνεχώρησε.

ROB. Δώσέ μέ την (ἀναγινώσκων μὲ τρέμουσαν φωνήν)

«Κύριε.

«Αἰσθάνομαι ἀνέκφραστον λύπην ἀναγγέλλων Ὑμῖν μέγα διστύχημα· ὁ ἀδελφός σας ἔπεσε γενναίως μαχόμενος ὑπὲρ πατρίδος. Τὸ ὄνομα τοῦ Καρόλου θέλει ἐπαυξήσει τὸ κλέος τῆς οἰκογενείας σας.— Ἐπ' ἐλπίδι ὅτι τοῦτο θέλει μετριάσει τὴν θλίψιν σας, εἰμὶ ὁ Ὑμέτερος».

Α. Σ.

Ἴδεν ἡ πικρὰ ἀλήθεια τοῦ ὄναι μου!... Ἐλθέ, ἀγαπητὴ μου κόρη, ἔλθέ νὰ σὲ ἐνχαλισθῶ, ἔλθέ, διότι σὺ εἶσαι ἡ μόνη παραμυθία μου.

ΑΔΕΛ. Δύναμαι νὰ μάθω ἀγαπητέ μοι πάτερ τὴν αἰτίαν τῆς λύπης σας; μήπως συνέβη τίποτε εἰς τὸν θεὸν μου;

ROB. Ναὶ ἀγαπητὴ μου κόρη, ὁ θεός σου ἔπεσεν ἀνδρείως μαχόμενος ὑπὲρ πατρίδος. (Συγχρότως ἡ θύρα ἀνοίγεται βραίως καὶ εἰσέρχεται ὁ Φραγκίσκος κρατῶν εἰς χεῖρας τὸ ὁμόλογον).

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ καὶ οἱ ἄλλοι.

ΦΡΑΓΚ. Εἶναι ἐδῶ ὁ κύριος Ροβέρτος Φαβρώ;

ROB. Μάλιστα, τί ἀγαπάτε; Εἶμαι ἐγώ.

ΦΡΑΓΚ. Ἦλθον νὰ ζητήσω τὴν ἀπόδειξιν χρέους εἰς ἐμὲ ὀφειλομένου ὑπὸ τοῦ μακαρίτου Φαβρώ, ἀδελφοῦ σας. Εἶναι δι' ἐν ποσὸν 2,000 φράγκων (ἐργαζομένη εἰς αὐτὸν τὸ ὁμόλογον).

ROB. (ἐξετάζων αὐτό). Κύριε, τὸ ὄνομα τοῦ μακαρίτου ἀδελφοῦ μου θέλει εἶναι εἰς ἐμὲ, καθ' ὅλον τὸν βίον, προσφιλές, καὶ θέλω πάντοτε προσπαθῆσαι νὰ τὸ διατηρήσω σεβάστων ἐνώπιον τῆς κοινῆς γνώμης· δὲν θέλω δὲ ἐπιτρέψαι νὰ ἐγερθῇ ἐκ μέρους οὐδενός, φωνὴ παραπλάνου ἐπιβαρύνουσα τὴν μνήμην του. Θέλω πληρώσει βρονδῇ ποτε πραγματικὸν του χρέος. (Μετά τινα σκέψιν). Πλὴν τοῦτο τὸ χρέος φαίνεται μᾶλλον ἀπίθανον, πρῶτον, διότι ὁ ἀδελφός μου δὲν μοὶ ἀνέφερε

ποτὲ τίποτε περὶ τοῦτου, καὶ δεύτερον, ὕπερ καὶ σπουδαιότερον, διότι αἱ εὐνοϊκαὶ περιστάσεις τῆς οἰκογενείας του δὲν ἤδυναντο ποτὲ νὰ τῷ ἐπιτρέψωσι συνωμολογήσει· χρεῶν τοιούτης φύσεως.

ΦΡΑΓ. Λυποῦμαι βλέπων σας εἰς τοιαύτην δεινὴν θέσιν· συγχωρήσατέ μοι νὰ σας εἶπω ὅτι ὁ ἀδελφός σας ἐδανείζετο πολλάκις χρήματα ἀπὸ τὸν τυχόντα, τὰ ὅποια δὲν ἐπέστρεφεν· ἐπομένως δὲν ἤθελεν εἶσθαι ἀξιοπρεπὲς νὰ μὲ ἀναγκάσῃτε νὰ καταφύγω εἰς τὴν προστασίαν τῶν νόμων (ἀναχωρῶν).

ROB. Πρόσμεινε. (πρὸς τὴν Ἀδελφίδα) ἤρξε ἀγαπητὴ μου κόρη καὶ περιμένε με. (Ἡ Ἀδελφὴ εἰσέρχεται δεξιόθεν).

ΦΡΑΓ. Ὁ ἀδελφός σας, κύριε, (διότι μὲ ὑποχρεῶντε νὰ διηγήσῃ καθαρά), ἦτο τολμηρὸς χαρτοπαίκτης, ἐντεῦθεν δὲ ὑπέστη τὴν ἀπώλειαν πολλῶν χρημάτων, ὥστε πολλάκις, πιεζόμενος ὑπὸ τῶν ἀναγκῶν του, συνωμολόγει ὑποχρεώσεις ἐξ ὧν καὶ αὕτη εἶναι μία πραγματικὴ καὶ ἀληθὴς τὴν ὁποῖαν τώρα ἀποποιεῖσθε νὰ ἀναγνωρίσῃτε.

ROB. Ἐξηγήθητε ἀρκούντως καθαρά· ἐπιτρέψατέ μοι νὰ ἐξηγηθῶ καὶ ἐγὼ ἐπίσης. Σὰς λέγω λοιπὸν ὅτι ἐάν ὁ ἀδελφός μου ἦτο χρεώστης τοιούτου ποσοῦ εἰς σας, τῇ ἀληθείᾳ, ἤθελκα τὸ ἀπαιτήσει πρὸ πολλοῦ, καὶ οὐχὶ εἰς τοιαύτην ὥραν καὶ μετὰ τοσούτου χρόνου ἀπὸ τοῦ θανάτου του. Ναί, δικαίως συλλαμβάνω ὑπονοίας, καὶ ὑπονοίας σπουδαίας, ὥστε, εἰ καὶ ἀναξιοπρεπὲς νὰ ποιήσω χρῆσιν τῆς ἐκφράσεώς σας, θέλετε μὲ ἀναγκάσει νὰ ἐπικαλεσθῶ τὴν προστασίαν τῶν νόμων.

ΦΡΑΓ. Ἀγνοῶ τίς ἐξ ἡμῶν θέλει μετανοήσει. (Λαμβάνει τὸ ὁμόλογον καὶ ἀπέρχεται ἐκ τοῦ μέσου).

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ.

ROBERTOS μόνος.

ROB. Τίς ἐξ ἡμῶν θέλει μετανοήσει!..... Ὁχι κακουργεῖς.... (ἀκούεται ἐν σύριγμα). Ἐν σύριγμα!..... Αὐτὸ τὸ ὁμόλογον καὶ εἰς τοιαύτην ὥραν!..... Ἡ ὑπόθεσις δὲν εἶναι ἀθῶα!... Μὴ ἐλπίζῃς νὰ διαφύγῃς τὰ βλέμματά μου ἀθλίε!..... Πόσον μ' ἐτάραξεν ἡ ἔλευσίς σου! Πόσον ἐπιβαρύνει τὴν μνήμην τοῦ μακαρίτου ἀδελφοῦ μου! Ἀλλ' ἐγὼ θέλω τὸν ἐκδικηθῇ (εἰς τὴν στιγμήν ταύτην ἀκούεται κρότος εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον καὶ φωνὴ ἔσωθεν τῆς Ἀδελφίδος λέγουσα:)

ΑΔΕΛ. Πάτερ!... Πάτερ!... Βοήθει με....

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ROB. Ἡ φωνὴ τῆς θυγατρὸς μου! (τρέχει πρὸς τὴν μεσαίαν καὶ ἀνοίγει τὴν πόρταν· τὰς ὁποίας εὐρίσκει κεκλεισμένας ἔσωθεν, καὶ ἀπεκρίνεται ἡ Ἀδελφὴ φωνάζουσα.)

ΑΔΕΛ. Βοή... Ουί... με....

ΡΟΒ. Εἰς τὸ δωμάτιόν της! (τρέχει εἰς τὴν δεξιὰν θύραν, τὴν σείει σφοδρῶς· ἀπελπισ δὲ ῥ' ἀνοιῖ τὴν αὐτὴν, σταματᾷ, καὶ μετὰ τινα ὀδυνηρὰν σκέψιν λέγει μετὰ διακεκομμένης φωνῆς) Τὸ σῆριγμα!... Τὸ δὲ μὲν λογὸν!... Αἱ θύραι κεκλεισμέναι!... Ἀχ! δυστυχὴς πατήρ!... σοὶ ἀφῆρπασαν τὴν θυγατέρα σου!... (πίπτει λειποθυμημένος. Διὰ μιᾶς ἀνοιγούται ἡ δεξιὰ θύρα καὶ ἡ μεσαία· ἐκ μὲν τῆς δεξιᾶς φαίνονται δύο λησταὶ σφόδρες μεθ' ἐαυτῶν τὴν Ἀδελαΐδα, ἐκ δὲ τῆς μεσαίας ὁ Μάρκελλος καὶ ὁ Ἀρχιληστής. Συνομένης τῆς Ἀδελαΐδος, ὁ Μάρκελλος, πλησιάζων τὸν Ῥοβέρτον, λέγει·)

ΜΑΡ. Ῥοβέρτε! εἶμαι ὁ κληρονόμος.

(Πίπτει ἡ ἀδελφαί).

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ Α'. ΠΡΑΞΕΩΣ.

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ.

Δωμάτιον ξεροδοχείου με θύραν εἰς τὸ μέσον, μίαν ἀριστερὰν καὶ δύο ἐκ δεξιῶν· ἀριστερόθεν θερμάστρα καὶ ἐπ' αὐτῆς καθρέπτης, δύο τράπεζαι καὶ καθίσματα, δύο κηροπήγια. Νόξ καὶ ἐκ διαλειμμάτων βροῦνται καὶ ἀστραπαί.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ, εἶτα ΑΔΕΛΑΪΣ.

ΓΕΩΡ. (ἐξερχόμενος τοῦ δωματίου τοῦ δεξιόθεν, καθαρὶζων τὰ ἐπιπλα λέγει·) Πρέπει νὰ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν ὅτι εὐτυχία καὶ ληστεία συνταυτίζονται.... Πόσον δυστυχὴς καὶ ἄθλιος ἦθελεν εἶσθαι ὁ υἱός μου ἂν εἶχε προτιμήσει τὴν ἀρετὴν... Ναί, τὴν ἀρετὴν ἡ ὁποία καθιστᾷ δυστυχεῖς τοὺς ὀλίγους ἐκείνους οἵτινες τὴν ἀκολουθοῦσι, διότι ὅχι μόνον ἔχουσι σύντροφον τὴν πτωχείαν, ἀλλ' ἐμπαίζονται καὶ ἀπὸ τὸ πλῆθος. Ἀλλὰ περὶ ἐργον! Πόσον βραδύνει ἀπόψε! Μήπως ἀπῆντησε, κατὰ τὴν τρομερὰν ταύτην νύκτα, ἔδοιπρόν τινά, καὶ με τοὺς πιστοὺς συντρόφους τοῦ ἀγωνίζεται ν' αὐξήσῃ τὴν κατὰστασίν του;... Δὲν ἤξεύρω, ἀλλ' αἰσθάνομαι ἀσυνήθη ἐσωτερικὴν ταραχὴν ὥς νὰ μοὶ ἐπρομηνύετο δυστύχημά τι... (ἀκούεται ἤχος κωδωνίσκου ἐξωθεν τῆς μεσαίας θύρας). Ἄ!!! Ἄ!!! Κρούουν τὴν θύραν. Ποῖος νὰ ᾔναι εἰς τοιαύτην ὥραν καὶ με τοιοῦτον καιρὸν; (Ἀστραπή καὶ βροχή).

ΑΔΕΛ. (ἐξέρχεται ἀριστερόθεν ἀπλῶς ἐνδεδυμένη). Κύριε, ἀκούσασα τὸν ἤχον τοῦ κωδωνίσκου, ἐκυψα τοῦ παραθύρου, καὶ βοηθουμένη ἐκ τῆς λάμπρας μιᾶς ἀστραπῆς, διέκρινα δύο ξένους οἵτινες μοὶ ἐζήτησαν ἄσυλον.

ΓΕΩΡ. Πολὺ καλὰ, πήγαινε καὶ ἀνοιξε εἰς αὐτοὺς τὴν θύραν, φρόντισον δὲ κατὰ πρώτην διαταγὴν μου νὰ φέρῃς εἰς αὐτοὺς τὸ δεῖπνον. (Ἡ Ἀδελαΐς διευθύνεται ῥ' ἀνοιῖ τὴν θύραν, ἀλλ' ὁ Γεώργιος εὐθὺς τὴν σταματᾷ, δρᾷ τει τὴν χεῖρά της, καὶ γέρον αὐτὴν εἰς τὸ προσκήνιον, καὶ τὴν ἀνακαλεῖται τῇ φωνῇ καὶ με ἀπειλητικὸν ὄρον) Ἄννα! Ἄννα! ἡμεῖς οὐκ ἐπὶ τῇ ἐπιστροφῇ καὶ τῶρα, ἐνώπιον τῶν ξένων, τὴν ἀλαλῶν. Μὴ σοὶ ἐκφυγῇ μία μόνη λέξις, μὴ ἀρθρώσῃς καὶ μίαν συλλαβὴν, διότι ἀλλοιμὸνον εἰς σέ! Ἡ στιγμὴ ἐκείνη ἦθελεν εἶσθαι ἡ τελευταία

ΙΑΚΩΒΑΤΙΣΜΟΣ
ΔΗΜΟΚΛΕΟΥΣ

της ζωής σου. (Ἡ Ἀδελαΐς, ὡσεὶ καταπνίγονσα στεναγμούς τινα ἀποφέρει τὴν μεσάτην θόραν καὶ ἐξέρχεται).

ΓΕΩΡ. Ὅποια εὐτυχία! Δύο ξένοι! (τρίβων τὰς χεῖράς του μετὰ σαταρικοῦ μειδιήματος) Ἀπόψε λοιπὸν θὰ ἔχωμεν καλὴν προμήθειαν.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

ΚΑΡΟΛΟΣ, ΙΩΑΝΝΗΣ, ΑΔΕΛΑΪΣ καὶ ὁ ἄνθρωπος.

(Ἡ Ἀδελαΐς μένει εἰς τὸ βάθος δεξιόθεν).

ΚΑΡ. Κύριε, ἐλπίζω ὅτι θέλετε μᾶς δώσει ἄσυλον διὰ μίαν νύκτα, διότι ἀπεπλανήθημεν καὶ ὁ κηδὺς κηρὺς δὲν μᾶς ἐπιτρέπει νὰ προχωρήσωμεν.

ΓΕΩΡ. Πολὺ καλὰ, ἐπειδὴ μοὶ φαίνεσθε εὐγενεῖς κύριοι, δὲν δύναμαι νὰ σᾶς ἀρνηθῶ τὴν φιλοξενίαν μου.

ΚΑΡ. Σὰς εὐχαριστοῦμεν, πλὴν παρακλιῶ νὰ μᾶς δώσετε ὀλίγην τροφήν διότι εἴμεθα νήστες ἀπὸ χθὲς καὶ κατὰ ψυχροί.

ΓΕΩΡ. Μετὰ χαρᾶς λυποῦμαι μόνον διότι δὲν δύναμαι νὰ σᾶς περιποιηθῶ ὡς πρέπει. Ὁ υἱός μου ὅστις εἶναι ὁ οἰκοκύριος, λέγει, ἐγὼ θὰ προσπαθῶ νὰ σᾶς ὑπηρετήσω, ἐντοσούτῳ θὰ διατάξω τὴν ἐγγονήν μου Ἀνναν νὰ μὲ ἀναπληρώσῃ. (τῇ Ἀδελαΐδι) Ἄννα, πήγαινε εὐθὺς νὰ φέρῃς εἰς τοὺς κυρίους τούτους τὸ δεῖπνον. (Ἡ Ἀδελαΐς ἐξέρχεται ἀριστερόθεν). Ἡ δυστυχὴς εἶναι ἄλλολος καὶ δὲν δύναται νὰ προφέρῃ οὐτε μίαν λέξιν. Ὅταν τὴν βλέπω, ἡ καρδία μου σπίζεται ἀκούει καλὰ, καταλαμβάνει ὅλα, πλὴν δὲν δύναται νὰ διηγήσῃ, θὰ ἴδῃτε ὅμως καὶ πόσον ἐπιτηδεῖα εἶναι.... (βλέπων ἀριστερόθεν) ὦ! ἰδοὺ τὴν, ἔρχεται. (Ἡ Ἀδελαΐς εἰσέρχεται ἀριστερόθεν φέρουσα τραπέζιον ἀνδύλου καὶ πινάκι ἕτοιμα τοποθετεῖ ἐπὶ τῶν τραπεζῶν). Ἐγὼ ἐν τούτοις πηγαίνω διὰ νὰ προστοιμῶ τὸ δωμάτιόν σας, μετ' ὀλίγον δὲ ἐλπίζω ὅτι θὰ ἐπανεέλθῃ ὁ υἱός μου, ἐκ τῆς συναναστροφῆς τοῦ ὁποῦ ἐλπίζω ὅτι θέλετε εὐχαριστηθῇ (ἐξέρχεται δεξιόθεν).

ΚΑΡ. (τῷ Ἰωάννῃ). Πόσον πρέπει νὰ πάσχῃ αὐτὸ τὸ κορίσιον! φέρει τὴν λύπην ἐξωγραφισμένην ἐπὶ τοῦ προσώπου!.... (τῇ Ἀδελαΐδι) Λυποῦμαι πολὺ διότι δὲν δύναμεθα νὰ συνομιλήσωμεν. (Ἡ Ἀδελαΐς ἀρνέει κῆρυκα ἐννοήσας καὶ ἀπερχεται ἀριστερόθεν). Πόσον καλὸν κορίσιον πρέπει νὰ ᾔναι εὐχαριστῶ τὸν Θεὸν ὅτι ἀνεπίστως εὐρὺν ἀξίολογον κατάλογο. (Ἡ Ἀδελαΐς ἐπαύεται φέρουσα ἑσθλὸν καὶ ἁγνὸν ὕδατος).

ΙΩΑΝ. Καὶ ἐγὼ, κύριε Συνταγματάρχῃ μου, εἶμαι ὅλος κατὰ ψυχρὸς

καὶ κατακουρασμένος, δὲν βλέπω δὲ τὴν ὥραν, ἔλα πρὸς ἡμᾶς, ἔλα νὰ πληγιάσωμεν διὰ νὰ ἀναπνυθῶ ἀπὸ τοῦ κόπου τῆς ὁδοπορίας.

ΑΔΕΛ. (Ταλαίπωροι! Ὅποια συμφορὰ σὰς περιμένει!) (ἐξέρχεται ἀριστερόθεν).

ΚΑΡ. (Καθ' ἑαυτὸν καθήμενος καὶ πίνων τὸν ζῶμον). Πηγάδον! ἡ κόρη αὕτη νὰ ᾔναι τόσον σκυθρωπή! Τρώντι! Ν' ἀκούῃ πολὺ καλὰ, καὶ νὰ μὴ δύνῃται νὰ προσφέρῃ λέξιν, εἶναι σκληρόν. Πλὴν νομίζω ὅτι ἡ ὀλίγη τῆς νὰ προσέρχηται ἀπὸ ἄλλην αἰτίαν. Δὲν ἔννοα διαπύλοισθαίνομαι τὴν συμπαθειαν πρὸς αὐτήν, καὶ ἐπεθύμουν, εἰ δυνατόν, νὰ τῇ ἐπιφέρω θεραπείαν. (Ἡ Ἀδελαΐς περιφέρεται μετὰ πολλῆς προσοφύλαξεως ὅπως παρατήρησεν τὰς παραπλεύρους θόρας, βεβαιουμένη δὲ ὅτι οὐδεὶς τὴν βλέπει, ἐξάγει ἐκ γραμμάτων, τὸ ἐργαζομένη τῷ Συνταγματάρχῃ, νύκει αὐτῷ καὶ τῷ ἀγαγῶν καὶ τὸ σιωπῇ, καὶ ἀναχωρεῖ κατεσπυμένως δεξιόθεν).

ΚΑΡ. (Λαβὼν τὸ γραμμάτιον ἀναγινώσκει). «Εὐρίσκεσθε μεταξὺ ληστών, οἵτινες ταύτην τὴν νύκτα θὰ σᾶς θανατώσωσιν. Ἔθες νὰ σώσῃς τὴν ἰδικὴν σας καὶ τὴν ἰδικὴν μου ζωὴν».

Εὐδούμος τάραχ' ἔμε κυριεύει! Αἰσθάνομαι πληκτικὴν ἀπεθάρρυνσιν! περιεφρόνησα εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης τοὺς μεγαλητέρους κινδύνους μὴ ἀδιαφορίαν, ἀλλὰ τώρα δοκιμάζω τὸν ἀνάξιον γενναίου στρατιώτου! Μήπως εἶναι ψευδὴς ἡ ἐπιστολὴ αὕτη; Ἀχ! . . . . Ναι! . . . . Προδοσία εἶναι ἐν τῷ μύθῳ! . . . . Εἰς ποῖαν ἄβυσσον καταβυθίζομαι. . . . Ἀλλ' ὅχι! εἰς τὴν ἀγγελικὴν ἐκείνην ψυχὴν δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐμφωλευθῇ τὸ ψεῦδος. (Τῷ Ἰωάννῃ χαμηλῇ τῇ φωνῇ). Ἡ ἐπιστολὴ, ἡλεύρει: τί περιέχει; Λέγει ὅτι ἐπέσκαμεν εἰς καταγώγιον ληστών οἵτινες ταύτην τὴν νύκτα θὰ μᾶς θυσιάσωσι! . . . .

ΙΩΑΝ. (Ὁ Ἰωάννης μένει ἐμβρόντητος, ἐμεινόμενος λέγει) Ἅγιοι τοῦ Παρδεισίου! ! ! !

ΚΑΡ. Πλὴν ἂς μὴ φανῶμεν τόσον ἔντρομοι! μολοντί διατρέχωμεν τὸν ἔσχατον τῶν κινδύνων, ἂς προσποιηθῶμεν ὅτι ὁμιλοῦμεν γελωντες, διότι ἐάν ὁ αἰμοβόρος γέρον, ὅστις τώρα μᾶς παρατηρεῖ, μᾶς ἴδῃ κατηφεῖς καὶ σκυθρωπούς, ἐνδέχεται νὰ συλλάβῃ ὑπονοίας. (Ὁ Ἰωάννης γελᾷ δυνατὰ). Τόσοι πάλιν γέλωτες δὲν εἶναι ἀναγκαῖοι.... ἂς προσποιηθῶμεν.... Ὑπαγε τώρα νὰ φέρῃς τὰ ὅπλα μου, πρόσθεν ἐνταυτῷ νὰ ἐπισκεφθῇς ὅλας τὰς γωνίας τοῦ οἴκου, καὶ προσπάθησον νὰ εὕρῃς ὅπλα καὶ ἀντικείμενα. Παρατήρησον προσέτι ἂν ᾔναι κινεῖς, κερκίτες, ἄλλοι κινεῖς καὶ ἂν ποῦν νὰ σφύμεν ἀμέσως. Ἐν τούτοις ἐγὼ θὰ προσπαθῶ νὰ ἐκτρέψω τὸν γέροντα καὶ νὰ μὴ τὸν ἀφήσω νὰ σὲ κατασκοπεύσῃ. (Ὁ Ἰωάννης ἐξέρχεται ἐκ τῆς μεσάτης θόρας).

ΙΑΚΩΒΟΣ ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΕΒΔΟΜΗΝ ΜΟΥΣΙΚΟΝ ΕΡΓΟΝ

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ.

ΚΑΡΟΛΟΣ, ΓΕΩΡΓΙΟΣ, εἷτα ΙΩΑΝΝΗΣ.

ΓΕΩΡ. (Δεξιόθεν). Δυσχεροτοῦμαι διὰ τὴν μακρὰν ἀπουσίαν τοῦ υἱοῦ μου, ἐπιθυμῶ νὰ φθάσῃ διὰ νὰ διέλθῃτε μετ' αὐτοῦ ὥραν τινὰ ταύτης τῆς νυκτός. Ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ, ἐγὼ σὰς ἡτοίμασα τὴν κλίνην σας καὶ συγχωρήσατε ἂν δὲν ἦναι ἀνάλογος πρὸς τὸν βαθμὸν σας.

ΚΑΡ. Εὐχαριστῶ. Εὐγνωμονῶ διὰ τὰς περιποιήσεις, τὰς ὁποίας λαμβάνω. Ἡμεῖς ὅμως οἱ στρατιωτικοὶ πρέπει νὰ εὐχαριστούμεθα εἰς ὅλα. Συγχωρεῖτε νὰ σὰς ἐρωτήσω, συχνάζουσι πολλοὶ ὁδοιπόροι εἰς τοῦτο τὸ ξενοδοχεῖον;

ΓΕΩΡ. Ναί, ἡ ὥραία θέσις τοῦ δάσους, μολονότε κατὰ πρώτην ἔσπιν τρομερὰ, καὶ τὰ πρὸς ἀνατολὰς διανυγέστατα ὕδατα γοητεύουσι τοὺς περιηγητάς. Πλὴν συγχωρεῖτε, ὑπάγω τῶρα νὰ ἐτοιμάσω τὴν κλίνην τοῦ υἱοῦ μου. (Καθ' ἣν στιγμήν αὐτὸς ἐξέρχεται ὁ Ἰωάννης εἰσέρχεται φέρον τὰ πιστόλια τοῦ Κυρίου του, τὰ ὁποῖα θέτει ἐπὶ τῆς τραπέζης.

ΙΩΑΝ. Εἶδον, τρομερὰς προπαρασκευὰς καὶ προσέχετε — ὑπάρχει ἐν τῷ τοῦ σταύλου κλίνῃ ἀπορροιασμένη πρὸς χρῆσιν, ὥς φαίνεται, τοῦ ἵπποκόμου. Τὴν ἐξήρτα μετὰ μεγάλης προσοχῆς καὶ ἐπ' αὐτὴν εὖρον καταρράχτην. Τὸν ἀνοίγω μὲ τὸ ξίφος εἰς τοὺς ὁδόντας καὶ τὸ πιστόλιον εἰς τὰς χεῖρας. Βοηθοῦμενος ἀπὸ τὸ ἀμυδρὸν φῶς πεπαλαιωμένου λύχνου, καταβαίνω δύο ἢ τρεῖς βαθμίδας καὶ βλέπω διάφορα φερέματα, ἐκ τῶν ὁποίων τινὰ φέρουσιν ὅπως καθημαγμένας. Αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς μου ἠννορώθησαν καὶ ἔδραμον εὐθὺς ἐδῶ. Βεβηχίως ἐπέσκαμεν εἰς καταγώγιον κησούρων καὶ μόνον τὸ θάρρος καὶ τὰ ὅπλα δύνανται νὰ μᾶς σώσωσι. Καὶ τῶρα, Κύριος οἶδε, πῶς ἔκρυψε τὴν κλειδα ἐκεῖνος ὁ γέρον; τὰ τεῖχη εἶναι πολὺ ὑψηλὰ, ὥστε εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐξέλθωμεν. Εὐτυχῶς ὅμως τῶρα οὐδεὶς εἶναι κεκρυμμένος εἰς τὴν οἰκίαν.

ΚΑΡ. Δὲν πρέπει νὰ φοβώμεθα τοὺς κακούργους. Ἀκουσὸν νομίζω προτιμότερον νὰ ὠφελῇθωμεν τῇ εὐκαιρίᾳ. Ἄς ἐκδιώσωμεν τὸν γέροντα νὰ μᾶς δώσῃ τὸ κλειδίον ἀναβαίνωμεν τοὺς ἵππους μας καὶ φεύγωμεν δρομαῖοι.

ΓΕΩΡ. (Ἐσωθεν ἐρχόμενος θορυβῇ ἰσ' ἀκουσθῇ).

ΚΑΡ. Ἀλλὰ σιωπῇ ἔρχεται. (πρὸς τὸν Γεώργιον) Ἐ! Κύριε, ἔλθετε ἐδῶ παρακαλῶ, θέλω νὰ σὰς εἶπω κάτι.

ΓΕΩΡ. Προστάξτε Κύριε. (Ακούονται τρία κτυπήματα εἰς τὴν μεσαιὰν θύραν). ὦ! ἰδοὺ ἐφθάσεν ὁ υἱός μου, συγχωρεῖτε πηγαίνω νὰ ἀνοίξω. (Ὁ Γεώργιος ἀνοίγει καὶ εἰσέρχεται ὁ Φραγκίσκος).

ΚΑΡ. (καθ' εαυτόν). Φεῦ! πόσον ἡ ἄδικος τύχη μὲ περιέπλεξε μὲ τοὺτους τοὺς κακούργους. (Ὁ Ἰωάννης λαμβάνει πινάκιον τι ἀπὸ τῆς ἐκ δεξιῶν τραπέζης, κάθεται παρὰ τῇ ἐξ ἀριστερῶν καὶ τρώγει).

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ καὶ οἱ ἄλλοι.

ΓΕΩΡ. Φραγκίσκε, οὗτος ὁ Κύριος μὲ τὸν ἀκόλουθόν του, (νεύων τὸν Ἰωάννην), μὲ μεγάλην μας εὐχαρίστησιν, θὰ διανυκτερεύσωσιν ἐδῶ, σοὶ τοὺς συνιστῶ — ἐν τούτοις ἐγὼ πηγαίνω νὰ ἐτοιμάσω τινὰ ἀναγκαῖα πράγματα εἰς τοὺς ὁδοιπόρους. (λαμβάνει ἐκ κρηστήγειο ἐκ τῆς τραπέζης καὶ ἀπέρχεται δεξιόθεν).

ΦΡΑΓ. Προσκυνῶ Κύριε, λυποῦμαι ὅτι ἐβράδυνα καὶ θὰ διήλθατε ὥρας μονοτόνους.

ΚΑΡ. Ὅχι, διότι ὁ πατήρ σας μᾶς περιποιήθη. Ἀπεπλανήθημεν εἰς τὸ δάσος καὶ κατεφύγομεν ἐδῶ.

ΦΡΑΓ. Εἴθε στρατιωτικὸς Κύριε;

ΚΑΡ. Μάλιστα, ἔχω τὸν βαθμὸν Συνταγματάρχου τῶν Οὐσσάρων καὶ ἐπανερχομαι ἐκ τῆς κατὰ τῶν Ρώσων ἐκστρατείας, ὅπου, βαρέως πληγυθεὶς εἰς ἐφοδὸν τινὰ, ἔπεσον, καὶ οἱ στρατιῶταί μου νομίσαντές με νεκρὸν, ἀνεχώρησαν. Ἀκολουθῶς ἐν τάγμα Κοζάκων, ἐλθὼν νὰ παραλάβῃ τοὺς τετραυματισμένους καὶ ἐνταφίασῃ τοὺς πεφονευμένους, μὲ συνέλαβε καὶ μ' ἀπέστειλεν εἰς τὸ νοσοκομεῖον τῆς Πετρούπολεως, ὅπου ἰαθεὶς, μετηνέχθη εἰς Σιβυρίαν, διαμείνας ἐκεῖσε ἐπὶ δύο ἔτη εἰς τὴν ἀνταλλαγὴν τέλος τῶν αἰχμαλώτων ἡλευθερώθη. (Κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην ἀνοίγεται ἡ κατὰ δεξιὰν θύρα καὶ φαίνεται ὁ Γεώργιος ὅστις προσκαλεῖ διὰ μυστικοῦ νεύματος τὸν υἱόν του Φραγκίσκον, οὗτος δέ, εὐρισκόμενος κατὰ πρόσωπον τῆς δεξιᾶς θύρας, βλέπει τὸ νεῦμα, συγχρότως ὁ Κάρολος, τὰ ρῶτα ἔχων ἐστραμμένα κατὰ δεξιὰν, δὲν βλέπει μὲν τὸν γέροντα Γεώργιον, ἀλλ' ἀτενίζων κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν τὸν κατὰ μέτωπον αὐτοῦ ἐπὶ τῆς θερμάστρας ἀνηρημένον καθρέπτην, ἐν ᾧ ἀντανακλᾷ τὸ πρόσωπον τοῦ γέροντος, παρασχερὶ τὸ νεῦμά του καὶ μένει ἐκπληκτός).

ΦΡΑΓ. Μὲ συγχωρεῖτε πηγαίνω, δι' ὀλίγα λεπτά, νὰ βοηθήσω τὸν γηραιὸν πατέρα μου εἰς τὴν προετοιμασίαν τοῦ δωματίου σας καὶ ἐπιστρέφω ἀμέσως. (Ἀπέρχεται δεξιόθεν).

ΚΑΡ. Ἰωάννη, δὲν ὑπάρχει πλέον ἀμφιβολία τὸ γράμματιον αὐτῆς τῆς νύκτος μᾶς ἀπεκάλυψεν ὅλην τὴν ἀλήθειαν. Ἐγὼ ὁ ἴδιος, εἶδον, ἰδοὺς ὁμῆσαι, δι' ἐκεῖνου τοῦ καθρέπτου, τὸν γέροντα, ὅστις, ἐξελθὼν

σιωπηλῶς ἀπ' αὐτῆς τῆς θύρας, προσεκάλεσε διὰ μυστικοῦ νεύματος τὸν υἱὸν τοῦ. Ὡ! τώρα πλέον εἶμαι βέβαιος ὅτι ἐπέσχαμεν εἰς φωλεὰν ληστῶν.

ΙΩΑΝ. Λοιπὸν, Συνταγματάρχα μου, νὰ λάβωμεν τὰ μέτρα μας, διότι πρόκειται περὶ τῆς ζωῆς μας.

ΚΑΡ. Ναί· κατὰ πρῶτον, ἂς πληροφορηθῶμεν ποῖον εἶναι τὸ δωμάτιον εἰς τὸ ὁποῖον θὰ θέσωμεν τὰ πράγματά μας. Ἀκολουθῶς, εἰπεῖ ὅτι ἐπιθυμεῖς νὰ κοιμηθῇς, καὶ ὕπαγε εἰς τὸν κοιτῶνά σου, πλὴν, πρόσθε μὴ σὲ καταλάβῃ ὁ ὕπνος— ἅμα δὲ νοήσης ὅτι καὶ ἐγὼ κατεκλίθην καὶ ἀκούσης τὰ πάντα ἡσυχᾶ, ἔλθε μὲ τὴν σπάθην καὶ τὰ πιστόλιά σου. (Ὁ Ἰωάννης ἀπέρχεται ἀριστερόθεν, ὁ Φραγκῆσκος εἰσερχόμενος δεξιόθεν παρατηρεῖ τὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης πιστόλια τοῦ Καρόλου ὅστις τῷ λέγει.) Τὰ ὅπλα μου σὰς ἀρέσκουν.

ΦΡΑΓ. Ὡ! τῶντι ἀξιόλογα, ἂν ἀγαπᾶται τὰ ἀφίνετε ὅπως σὰς τὰ καθαρίσω, διότι εἶναι βεβρεγμένα.

ΚΑΡ. Εὐχαριστῶ. Αὖριον τὸ πρῶτ' ἔλομεν τὰ καθαρίσει· τὴν νύκτα δὲν ἐπιθυμῶ τοιαύτας ἐργασίας.

ΦΡΑΓ. Πολὺ καλὰ Κύριε, σὰς εὐχομαι νὰ κοιμηθῇτε ἡσυχᾶ.

ΚΑΡ. Ναί, διότι εἶμαι καταβεβλημένος ἐκ τοῦ κόπου καὶ ἔχω ἀνάγκην ἀναπαύσεως. (Ὁ Φραγκῆσκος κάμνει ὀλίγα βραδέα βήματα, εἰτα λέγει ἀπορῶν).

ΦΡΑΓ. Πλὴν παρατηρῶ ὅτι μόνον ὕδωρ ἐπίετε εἰς τὸν δεῖπνόν σας· πόσον ἀμελῆς εἶναι ὁ γέρον πατήρ μου· βεβαίως ἐλησμόνησε, καὶ δὲν ἔφερεν οἶνον· ἂς διορθωθῇ τὸ σφάλμα— φέρω ἀμέσως ἀπὸ τὸ ὑπόγειον ἐξαίρετον οἶνον (ἐξέρχεται).

ΚΑΡ. Τί νὰ μηχανεύητε; Μήπως θὰ μὲ ποτίσῃ ναρκωτικὸν ἢ δηλητήριον;— Ἄς προσέχωμεν.

ΦΡΑΓ. (Εἰσερχόμενος βιαίως). Τρέξατε ἀμέσως, Κύριε, παρακαλῶ, βοηθήσατε· ὁ δυστυχὴς πατήρ μου ἐνῶ μοὶ ἔφεγγεν, ἐκρημνίσθη ἀπὸ τὴν κλίμακα εἰς τὸ ὑπόγειον, ἔπεσε καὶ ὁ λύχνος, καὶ ἀγνοῶ ἂν ζῇ· βοηθήσατέ με παρακλῶ νὰ τὸν φέρωμεν εἰς τὴν κλίνην.

ΚΑΡ. Ἐρχομαι ἀμέσως, λάβετε τὸν λύχνον καὶ προπορεύθητε (ἐξέρχεται).

ΦΡΑΓ. (Ἐσῶθεν). Παρατηρήσατε ἐκεῖ κάτω πῶς ὁ δυστυχὴς κεῖται ἐξηπλωμένος· μήπως ἐφονεύθη ὁ ταλαίπωρος;

ΚΑΡ. (Ὡσαύτως). Πηγαίνετε ἐμπρὸς, καλὰ φίλε, καὶ φροντίσατε μὴ σβεσθῇ τὸ φῶς (ἀκούεται μέγας κρότος). Οποιοὺς σκᾶπτει λάκκου δι' ἄλλον, ἐντὺς αὐτοῦ ἐμπίπτει ὁ ἴδιος. (Ὁ Καρόλος εἰσερχεται ἐξ ἑξῆς).

ΚΑΡ. Ἰωάννη, Ἰωάννη. (Ὁ Ἰωάννης παρυσιάζεται ἀριστερόθεν μὲ σπάθην καὶ πιστόλιον.) Ἀνάγκη τῶν ὅπλων μας δὲν ἔχομεν, διότι οἱ φίλοι ἐπαγνηδεύθησαν μόνοι τῶν τοῦς ἐκλείσα καὶ τοῦς δύο εἰς τὸ ὑπόγειον καὶ τώρα εἴμεθα κύριοι τῆς οἰκίας.

ΙΩΑΝ. Καλὰ τὴν καταφέραμεν τῇ ἀληθείᾳ· ἐγὼ ἐν τούτοις μὴ βλέπων οὐδέν, ἠγέρθην τῆς κλίνης σιγᾶ, σιγᾶ, καὶ ἐρευνήσας εἰς τὸ μαγειρεῖον εὗρον τὴν κλεῖδα τῆς θύρας ὑπὸ χύτραν ἀνυστραμμένην. Κύριε Συνταγματάρχα, τώρα πρέπει νὰ ἐξετάσωμεν ἐπιμελῶς ὅλα τὰ μέρη τῆς οἰκίας διὰ νὰ ὑπερασπισθῶμεν ἐν ἀνάγκῃ.

ΑΔΕΛ. (Ἐσῶθεν). (Παντοδύναμε, σῶσόν με τὴν ἀθλίαν!)

ΙΩΑΝ. Φωνὴ γυναικὸς; ! Συνταγματάρχα, ἀνοίξατε ἐκεῖ (δεικνύων τὴν δευτέραν κατὰ δεξιὰν θύραν. Ὁ Καρόλος ἀνοίγει τὴν δεξιὰν θύραν καὶ μετ' ἐκπλήξεως λέγει πρὸς τὴν ἐξερχομένην Ἀδελαΐδα).

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ.

Οἱ αὐτοὶ καὶ ΑΔΕΛΑΪΣ.

ΚΑΡ. Εἴσθε σὰς Ἄννα; Σεῖς ὁμιλεῖτε! Δὲν εἴσθε λοιπὸν ἄλλος;

ΑΔΕΛ. Ὅχι Κύριε, δὲν εἶμαι ἄλλος. Πλὴν οὗτοι οἱ κακοῦργοι, δολοφονήσαντες πλοῦσιόν τινα ἔμπορον, μὲ ἠπέλιθον μὲ θάνατον ἂν δὲν προσποιηθῶ τὴν ἄφρονον ἔμπροσθεν τῶν ξένων.

ΚΑΡ. Ἐχετε θάρρος.—Εἰς τὸ ἐξῆς, οὔτε ὁ ξενοδόχος, οὔτε ὁ γέρον, δύνανται νὰ σὰς κακοποιήσωσι....

ΑΔΕΛ. Δὲν ἐννοῶ....

ΚΑΡ. Τώρα εὐρίσκονται ἀμφότεροι κεκλεισμένοι ἐντὸς τοῦ ὑπογείου καὶ θέλουσι τιμωρηθῇ δεόντως· ἀλλὰ διηγηθῆτέ μοι, ποῖα κακὴ τύχη σὰς ἔρριψεν εἰς ταύτην τὴν ληστρικὴν οἰκίαν;

ΑΔΕΛ. Θέλω σὰς εὐχαριστήσαι, Κύριε, ἀλλὰ δὲν εἴσθε ἀκόμη ἀσφαλῆς. Τὸ δάσος εἶναι πλῆρες ληστῶν· ἡ συμμορία τῶν σύγκειται ἐξ εἰκοσιν ἀτόμων, ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἔλθωσιν ἐδῶ καὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ σωθῇτε.

ΚΑΡ. Φρίκη! Ἰωάννη, περιεπλέχθημεν εἰς δεινὸν κίνδυνον. (Τῇ Ἀδελαΐδῃ). Ἐκτὸς τῆς θύρας ὑπάρχει ἄλλη εἴσοδος;

ΑΔΕΛ. Ὅλα τὰ παράθυρα ἔχουσιν ἰσχυρὰς κιγκλίδας. Εἰς ἐν μέρος τῆς οἰκίας εἶναι μικρὸς φεγγίτης· ὅταν οἱ κακοῦργοι ἔρχονται, ὁ γέρον θέτει λύχνον εἰς τὸν φεγγίτην πρὸς εὐκολίαν τῶν αὐτῶν δὲ ἅμα φθά-

ΙΑΚΩΒΑΤΗΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ

σωσι, κρούσιν τρεῖς τὴν θύραν καὶ εἰσσερχόμενοι κάθονται εἰς τὴν τράπεζαν ἐν κραιπάλῃ, ἀκολούθως κοιμῶνται, ἐτοιμαζόμενοι, τὴν ἀκόλουθον πρωΐαν, διὰ νέας ληστείας.

ΚΑΡ. Εὐχαριστῶ πολὺ, καλὸν κοράσιον! λάβετε τὴν καλὸςύνην νὰ εἰσέλθῃτε εἰς τὸ δωμάτιόν σας καὶ ἐλπίζω νὰ σᾶς ἐλευθερώσω ἀπὸ τοῦτο τὸ καταγώγιον. (Ἡ Ἀδελαΐς ἀπερχεται δεξιόθεν ἐκ τῆς δευτέρας θύρας). Ἰωάννη, ἃς ἐτοιμασθῶμεν, ἡ θέσις εἶναι δεινὴ καὶ πολλῷ μᾶλλον ἂν ἐλθωσιν ὅλοι ὁμοῦ. Ἄς ἔχωμεν ἐλπίδα εἰς τὸν Παντοδύναμον Θεόν, καὶ αὐτὸς θέλει μᾶς βοηθήσει· θάρρος λοιπόν. Ὑπαγε νὰ ἴδῃς ἂν τὸ φῶς ἀνάπτη εἰς τὸν φεγγίτην.

ΙΩΑΝ. Μείνατε ἥσυχοι, Συνταγματάρχῃ μου, τὴν ὥρην εἴμεθα κύριοι τοῦ πεδίου τῆς μάχης· θ' ἀναπτύξω ὅλην τὴν γενναϊότητά μου. (Ἀπερχεται ἐκ τῆς μεσαίας θύρας ἀνασπῶν τὸ ξίφος του).

ΚΑΡ. (μόνος). Ὅποιον τρομερὸν συμβάν!... Ἀγαθὴ τύχη! ὅτι ὑπῆρχεν ἐνταῦθα ἡ ἀθῶα ἐκείνη κόρη, ἀτυχὲς θῦμα αὐτῶν τῶν κακούργων, ἄλλως, ἡ ζωὴ μου, τὴν νύκτα ταύτην, θὰ διέτρεχε τὸν ἔσχατον τῶν κινδύνων. Ναι, μεγάλην ὀφείλω πρὸς αὐτὴν εὐγνωμοσύνην, καὶ πρέπει ἀπέναντι τῆς θυσίας καὶ αὐτῆς τῆς ζωῆς μου, νὰ τὴν διασώσω καὶ νὰ τὴν ἀφαιρέσω ἐκ τῶν δυνάμεων τῶν ἀνθρωπομόρφων τούτων θηρίων.

ΙΩΑΝ. (ἔσωθεν τῆς μεσαίας θύρας). Συνταγματάρχῃ, συνταγματάρχῃ (εἰσέρχεται). Μὰ τὴν ἀλήθειαν ὅλοι αὐτοὶ οἱ κακούργοι εἶναι ἀκριβέστατοι εἰς τὰ ἔργα των· πρὶν ἀκόμῃ πέσωσιν εἰς τὴν παγίδα τὴν ὅποιαν δι' ἡμᾶς ἔστησαν, ἐφρόντισαν ν' ἀνανεώσωσι τὸ ἔλαιον εἰς τὸν λύχνον, ὁ ὅποιος τοσαύτην λάμψιν ἐκπέμπει, ὥστε εὐκόλως δυνάμεθα νὰ διακρίνωμεν τὸν ἀριθμὸν των, ἅμα πλησιάζωσιν.

ΚΑΡ. Πολὺ καλὰ ἃς τοποθετηθῶμεν καλῶς ὥπλισμένοι· λάβε ἀκόμῃ αὐτὰ τὰ σχοινία διότι ἐλπίζω νὰ δέσωμεν τοὺς κακούργους. (Συρροφῶνως ἀκοοῦνται τρεῖς κτυπήματα εἰς τὴν μεσαίαν θύραν· ὁ Ἰωάννης ἀπερχεται ἀριστερόθεν πρὸς στιγμὴν καὶ ἐπαίρεται λέγων ταπεινῇ τῇ φωνῇ τῷ Κάρω).
ΙΩΑΝ. Εἶναι μόνον δύο.

ΚΑΡ. Θεέ μου! Δός μοι τὴν ἰσχὺν νὰ καταβάλω τοὺς ἀχρεῖους κακούργους, καὶ νὰ σώσω τὴν πτωχὴν ἐκείνην κόρην! (ταπεινῇ τῇ φωνῇ τῷ Ἰωάννῃ) Ἀνοίξιν τὴν θύραν καὶ κρύψθητι ὀπίσθεν τοῦ θυροφύλλου· ἐγὼ συλλαμβάνω τὸν πρῶτον, σὺ δὲ φρόντισον περὶ τοῦ δευτέρου. (Ὁ Ἰωάννης ἔκτελει τὰ πάντα· ὁ Κάρλος καὶ ὁ Ἰωάννης τοποθετοῦνται· ὁ Ἰωάννης ἀνοίγει τὴν θύραν, ὁ Κάρλος συλλαμβάνει τὸν πρῶτον ληστὴν, καὶ φέρει τὸ πιστόλιον εἰς τὸ στήθος του, ὁ δὲ Ἰωάννης πρᾶττει τὸ αὐτὸ εἰς τὸν ἄλλον). Πραδοθήτε, ἡ θάνατος!!!!

ΛΗΣΤ. Μὴ μᾶς φονεύσητε καὶ πραδοθήμεθα. (Ὁ Ἰωάν. κτείνει τὴν θύραν, δέρει τοὺς ληστὰς καὶ τοὺς ἀφαιρεῖ τὰ ὅπλα.)

ΚΑΡ. Ἀν κινηθῇτε, ἡ λέξις προφέρητε, σᾶς φονεύω. (Ὁ Ἰωάν. τοὺς ὠθεῖ ἀριστερῇ).

ΙΩΑΝ. (τῷ Κάρω). Πρέπει νὰ φύγωμεν ἀπὸ τοῦτον τὸν ληστρικὸν οἶκον, ἄλλως, εἴμεθα διὰ τὴν αἰώνιον ζωὴν.

ΚΑΡ. Ὅχι, μὴ νομίζης ὅτι ἀπηλλάγημεν παντὸς κινδύνου· συμμορία ἐξ εἰκοσι ληστῶν περιτρέχει τὸ δάσος. Εἶναι εὐκόλον σφαῖρα ὅπλου, διευθυνομένη ἐκ τῶν πυκνῶν χαμοκλάδων, νὰ μᾶς φονεύσῃ—ἀνάγκη λοιπόν νὰ συσκευθῶμεν τίνι τρόπῳ πρέπει νὰ ἐνεργήσωμεν. (Ἀκούεται ἤχος σάλπιγγος).

ΙΩΑΝ. Τί εἶναι αὐτό;

ΚΑΡ. Ὑπαγε νὰ ἴδῃς καὶ ἐγὼ μόνος φυλάττω αὐτοῦ. (Ὁ Ἰωάννης ἀπερχεται).

ΙΩΑΝ. (ἔσωθεν). Συνταγματάρχῃ, καλὰ, κάλλιστα εἰδήσει· δὲν εἶναι κακούργοι, εἶναι ἰδιοὶ μας, εἶναι Οὔσσαροι. (Ἀνοίγει τὴν θύραν καὶ εἰσέρχεται ὁ Λοχαγὸς τῶν Οὔσσάρων).

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ.

Οἱ αὐτοί, ΛΟΧΑΓΟΣ, εἷτα ΔΕΛΑΪΣ.

ΛΟΧ. Εἴμεθα, Συνταγματάρχῃ, πολὺ ἀνήσυχοι. Γνωρίζομεν πόσον εἰσθε αὐστηροὶ εἰς τὴν στρατιωτικὴν πειθαρχίαν, καὶ βλέποντες ὅτι παρῆλθεν ἡ προσδιωρισμένη ὥρα, ἐφοβήθημεν μήπως σᾶς συνέλαβον λησταί, διότι εἶναι πολλοὶ εἰς τοῦτο τὸ μέρος· λαβόντες δὲ τὴν ἀδειαν παρὰ τοῦ Στρατηγοῦ, περιήλθομεν μετὰ φώτων ὅλον τὸ δάσος, μέχρι οὐ ἀνακαλύψαντες τὰ ἔχνη δύο ἵππων, ὠδηγήθημεν ὑπ' αὐτῶν ἐνταῦθα, ἔνθα, θεῖα χάριτι, σᾶς ἀνεύρομεν.

ΙΩΑΝ. Τώρα ἐννοῶ δικτὶ οἱ λοιποὶ λησταί δὲν ἦλθον, εἶδον τὰ φῶτα καὶ ἐφοβήθησαν.

ΚΑΡ. (τῷ Λοχαγῷ). Ἐχω πολλὰ νὰ σοὶ διηγηθῶ, ἐν τούτοις, λάβε ἀκριβῶς τὰ μέτρα σου· θέσε φύλακας εἰς τὴν οἰκίαν, παράλαβε τοὺς ληστὰς καὶ ἄλλους δύο οὔτινες εὐρίσκονται εἰς τὸ ὑπόγειον—καὶ ἐνεργήσαν ἀκριβῆ ἐρευναν, διότι ἐνταῦθα, καὶ ἄπειρα κλοπιμαῖα πράγματα ὑπάρχουσι καὶ πολλὰ τρομερὰ κακούργηματα θέλομεν ἀνακαλύψει. Εἰς τὸ ὑπόγειον εἶναι κεκλεισμένος ὁ ξενοδόχος καὶ ὁ πατήρ του. (Εἰς τὴν μεσαίαν θύραν παρουσιάζονται δύο στρατιῶται Οὔσσαροι μετὰ φαλάκρας· ὁ Ἰωάννης εἰσέρχεται εἰς τὸ μέρος ὅπου εἶναι οἱ λησταί καὶ λέγει).

ΙΑΚΩΒΟΣ ΕΙΣΟΣ

ΔΗΜΟΦΙΛΟΣ ΚΕΛΤΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΙΩΑΝ. Ἐμπρὸς ἀκούδεις. (Οἱ λησται συλλαμβάνονται παρὰ τῶν στρατιωτῶν, ὁ δὲ Κάρο διευθύνεται πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ ὁδηγεῖ. ἔξω τὴν Ἀδελαΐδα).

ΚΑΡ. Εἰπέ μοι τώρα, ἀγκυπητὴ μου κόρη, πῶς εὐρίσκεισαι μὲ τοὺς αἰμοδόρους τούτους ληστές; Διότι ἀδυνατῶ νὰ πιστέψω ὅτι αὐτοὶ ὁ κακοῦργος γέροντες εἶναι πάππος σου.

ΑΔΕΛ. Ἐγὼ δὲν ὀνομάζομαι Ἀννα, ἀλλ' Ἀδελαΐς;... λησται μ' ἤρπαξαν ἀπὸ τὴν οἰκίαν τοῦ πατρὸς μου ὅστις ὀνομάζεται Ῥοβέρτος Φαβρὼ ἐνθ'...

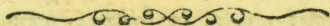
ΚΑΡ. (μετὰ μεγάλης ζωηρότητος). Ἀδελαΐς! Ῥοβέρτος; Φαβρὼ!... Τί λέγεις! Σὺ λοιπὸν εἶσαι ἡ ἀνεψιά μου;

ΙΩΑΝ. (καθ' ἑαυτὸν). Ἀνεψιά του!!

ΚΑΡ. (γορυπετεῖ). Θεέ μου! Σὲ δοξάζω, σὺ ἐλύτρωσας ἐμὲ καὶ αὐτήν. (Εἰκὼν ἀράλορος).

(Πίπτει ἡ αὐλαία).

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ Β'. ΠΡΑΞΕΩΣ.

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ.

Πλατεία ἐν ἣ μακρὰν φαίρονται μικραὶ οἰκίαι καὶ διάφορα δένδρα Δεξιόθεν, πρὸς τὸ προσκηνίον μᾶλλον, οἰκία τοῦ Ῥοβέρτου. Πλησιάζει ἡ ρύξ.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ μόνος.

ΡΟΒ. (Ἐρχεται ἀριστερόθεν πορεύεται βραδέσι βήμασι πρὸς τὴν θύραν τῆς οἰκίας του, θάσας δὲ, σταματᾷ ὥσπερ μεταμεληθεὶς τὰ εἰσέλθῃ). Ὅποια σκληρὰ ἀποθάρρυνσις! Αἱ δυνάμεις μου μ' ἐγκαταλείπουσι καὶ δὲν δύναμαι νὰ εἰσέλθω! Ἡ οἰκία μου αὕτη ἔρημος πλέον δι' ἐμέ. (Βραχεῖα παύσεις). Ἀπὸ τῆς ἀπαισίας ἐκείνης στιγμῆς, καθ' ἣν δολίως μοὶ ἀπήχθη ἡ κόρη μου, οὐδεμίαν ἐν τῇ οἰκίᾳ μου εὐρίσκω ἡσυχίαν, οὐδεμίαν ἀνάπαυσιν! Καὶ ἐν τούτοις, μέχρι τοῦδε, μοὶ εἶναι ἄγνωστον ποῦ νὰ εὐρίσκητε καὶ ἂν ζῇ εἰσέτι!... Ἡ ὑπόνοια αὕτη κατασπαράττει τὴν καρδίαν μου καὶ αἰσθάνομαι ἑμαυτὸν ἡμέραν παρ' ἡμέραν πλησιάζοντα πρὸς τὸν τάφον! Ἀχ! Ναί! ἀποῦ ἀπώλεσα ἕνα πρὸς ἕνα ἀδελφὸς καὶ τέκνα, ἡ ζωὴ τώρα πλέον μοὶ εἶναι ἀνυπόφορον βάρος! Ἀς ἔλθῃ λοιπὸν ὁ θάνατος, ὅς σπεύσῃ... τὸν περιμένω ὡς γλυκὺ εὐεργέτημα τῆς θείας Προνοίας, ὡς ἀνακούφισιν τῶν παθημάτων μου! (Προχωρῶν πρὸς ἀριστεράν, μένει βεθυθισμένος εἰς ἀλγεινὰς σκέψεις ἐν τούτοις ἀνοίγεται ἡ θύρα τῆς οἰκίας του καὶ ἐξέρχεται ὁ Κάρολος καὶ ἡ Ἀδελαΐς, μένουσι δὲ ὀπισθεν καὶ πλησίον οἱ εἰς τοῦ ἄλλου).

ΚΑΡ. (Ἴδού τον, Ἀδελαΐς; πόσον κατὰ τῆς ὁδοῦν! Σὺ ἐν τούτοις μὴ προχωρήσῃς; μείνε ἐδῶ ὀπισθεν μέχρις οὗ τὸν προετοιμάσω νὰ σε ἰδῇ).

ΑΔΕΛ. (Ἀ! Ναί! Προσπάθησον, ἀγκυπητέ μοι θείε, ἵνα μὴ ἡ εὐφρόσυτος, πλὴν αἰφνίδιος εἵδησις, τῷ ἀποβῇ ὀλεθρία).

ΚΑΡ. (Ἀφες εἰς ἐμὲ τὴν φροντίδα).

ΡΟΒ. (Ἀναλαμβάνων ἐκ τοῦ ληθάργου του). Ἀς εἰσέλθω λοιπὸν! Ἀπὸ δὲν ὑπάρχει οὐδεμία ἐλπίς, ἔρημος ὡς εἰσέλθω εἰς τὴν ἔρημον οὐδὲν ἔσται. Ἐμπρὸς. Ὁρᾷ, δυστυχῇ γέροντες, ὕπναι. νὰ κλεισθῇ; ζῶν εἰς τὸν τάφον σου. (Διευθύνεται ἀποφασιστικῶς εἰς τὴν οἰκίαν).

ΙΑΚΩΒΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΒΔΟΜΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΔΗΕΟΥΡΙΟΥ

ΚΑΡ. (Παρουσιαζόμενος ενώπιόν του). Στήθι, 'Ροβέρτε!

ΡΟΒ. Τί; είσαι; Τί θέλεις;...

ΚΑΡ. 'Αχ! 'Ροβέρτε! Λοιπόν δὲν με ἀναγνωρίζεις;...

ΡΟΒ. Ποῖον βλέπω!... Θεέ μου! μὴπως ἀπατώμαι; (Αστερίζων αὐτόν). 'Αχ!... 'Οχι!... Σὲ ἀναγνωρίζω, εἶπαι ὁ ἀδελφός μου ὁ Κάρολος... ἔλθε, ἔλθε εἰς τὰς ἀγκάλας μου. (Εἰσπράττειται. Βραχεῖα παύσις).

ΚΑΡ. Ναι, εἶμαι ὁ ἀδελφός σου, ὁ Κάρολος, ὅστις, καί τοι ἐπὶ τοσαῦτα ἔτη ἀπών, διετήρησα πάντοτε ζωτὴν τὴν μνήμην σου καὶ τῆς φιλάτης θυγατρὸς σου 'Αδελαΐδος.

ΡΟΒ. 'Αχ! Κάρολε, ποῖον ὄνομα ἐξῆλθε τῶν χειλέων σου!... δικτὶ κατασπαράττεις τὴν καρδίαν μου;

ΚΑΡ. Τί λέγεις ἀδελφέ!... δικτὶ τόσον ταράττεσαι;

ΡΟΒ. Κάρολε, ἐκ τῶν χειλέων σου μὴ ἐξέλην πώποτε τὸ ὄνομα τῆς... ἐκείνης!... αὕτη μοι ἡρπάζη δολίως.

ΚΑΡ. Καὶ δὲν ἠδυνήθης νὰ μάθῃς τί περὶ αὐτῆς;

ΡΟΒ. 'Απασαί αἱ προσπάθειάί μου, ἵνα ἀνακλύψω ποῦ εὐρίσκεται, ἀπέβησαν μάταια, τώρα δὲ, ἀπώλεσα πλέον πᾶσαν ἐλπίδα νὰ τὴν ἐπαινίδω.

ΚΑΡ. 'Ροβέρτε, ἀδελφέ μου, μὴ ἀπελπίζῃς, θάρρει· ὁ Θεός ὅστις ἠδύοκῃς νὰ σοὶ ἀποδώσῃ ἀδελφόν, ὃν ἐνόμιζες τελευτῶτα, δύναται νὰ σοὶ ἀποδώσῃ καὶ τὴν περιπόθητον κόρην σου, τὴν προσφιλή μου ἀνεψιάν. Μάθε ἐνταῦτοις ὅτι ἡ θυγάτηρ σου ζῇ.

ΡΟΒ. (Μὲ δόξαζον). Ζῇ! Πῶς τὸ ἠξέύρεις; (Συνερχόμενος). Κάρολε, τί λέγεις! 'Αχ!... Θέλεις νὰ με ἀπατήσῃς... ἀλλὰ δὲν ἐλεῖσαι τοῦλάχιστον τὸ πένθος γηραλείου πατρὸς;!

ΚΑΡ. 'Ροβέρτε! Σοὶ ὁμνῶ εἰς ὅ,τι ἱερώτερον ἔχω, ὅτι ἡ θυγάτηρ σου ζῇ, πρὸς σοὶ δ' ἐξερτᾶται νὰ σοὶ ἀποδοθῇ διὰ παντός.

ΡΟΒ. Νὰ μοὶ ἀποδοθῇ διὰ παντός!... ἡ θυγάτηρ μου!... ἡ περιπόθητος 'Αδελαΐς μου!... εἰπέ εὐθὺς, Κάρολε, εἰπέ μοι, τί πρέπει νὰ πράξω; Εἶμαι ἀποφασισμένος καὶ τὴν περιουσίαν μου ὅλην, καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν, νὰ θυσιάσω διὰ τὴν ἀπολύτρωσιν αὐτῆς.

ΚΑΡ. Δὲν πρόκειται περὶ τούτου. (Λαμβάνει αὐτόν τῆς χειρὸς καὶ τοῦ λέγει ἡσυχῶς). 'Ροβέρτε, μὴ ὑπόσχου· ὅτι θὰ ἔχῃς ἀρκετὴν δύναμιν ἵνα ἀνθέξῃς εἰς τὴν χαροποιὰν συγκίνησιν τοῦ νὰ ἐπαινίδῃς τὴν προσφιλή σου κόρην;

ΡΟΒ. Ναι, Κάρολε, σοὶ τὸ ὑπόσχομαι. Ἡ μόνη ἐλπίς τοῦ νὰ τὴν ἐπαινίδω, μὲ ἐξωγάγῃς ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε αἰσθανομαί τὰ καταβεβλημένα μέλη τοῦ σώματός μου ἀναλαμβάνοντά τῶκα νέαν δύναμιν καὶ ζωὴν.

ΑΔΕΛ. 'Αχ! Πάτερ μου! 'Ιδοὺ ἡ θυγάτηρ σου. (Προσερχομένη ἀριστερόθεν τοῦ πατρὸς τῆς, γορυπτεῖ).

ΡΟΒ. Σὺ!... 'Αδελαΐς μου!... Θύγατερ!... (Ἐνῶ θέλει νὰ τὴν ἐναγκαλισθῇ, τῷ ἐκλείπουσιν αἱ δυνάμεις· ὁ Κάρολος καὶ ἡ 'Αδελαΐς τὸν ὑποστηρίζουσιν).

ΚΑΡ. Ἐχε θάρρος, 'Ροβέρτε! μὴ δειλιάσῃς τὴν κόρην σου, ἰδοὺ αὖτη, εἶναι ὑγιής καὶ σῶα, δεῖξον τὴν εἰς τὰς ἀγκάλας σου.

ΡΟΒ. (ἀναλαμβάνων). 'Αχ!... ναί... ναί... ἐδῶ... ἐδῶ... εἰς τὰς ἀγκάλας μου!... (Βραχεῖα παύσις. Εἰκὼν ἀνάλογος). 'Αλλ' εἰπέ μοι, ποῦ ἦσθ ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον;

ΑΔΕΛ. 'Αχ! πάτερ μου! πάντοτε με τοῦ; ληστὰς.

ΡΟΒ. Δίκαιε Θεέ! οἱ ληστὰι!...

ΚΑΡ. Μὴ πτοῇς, 'Ροβέρτε· ἡ θυγάτηρ σου, καί τοι ἐν τῷ μέσῳ τῶν ληστῶν, χάριτι θεῆς, διετηρήθη ἀγνή.

ΡΟΒ. Ἀλλὰ πῶς; — Διηγέθητι λοιπόν τί σὲ ἠκολούθησε.

ΑΔΕΛ. Ἐνθυμείσθες, πάτερ, ἐκείνην τὴν νύκτα καθ' ἣν ἀνθρωπός τις εἰσῆλθεν ἐν τῇ οἰκίᾳ μας· μετὰ πλάστον ὁμολόγον· ἔκτοτε ἤρχισεν ἡ σειρά τῶν δυστυχιῶν μου· ἐνῶ ἐκεῖνος σὰς ἀπασχόλει, ἄλλος, τρομερὸς τὴν ὕψιν, με ἤρπασεν, ἔρραξε τὸ στόμα μου καὶ διὰ τῆς βίας μ' ἔσυρεν εἰς πυκνότεον δάσος ἐκ τοῦ ὁποίου, τῇ βοηθείᾳ καὶ ἑτέρου ληστοῦ, με ὠδήγησαν εἰς τὸ καταγωγίον των ἐντὸς ὀχλήματος ἐν ᾧ ἦτο γέγων τις πατήρ τοῦ ἀρχιληστοῦ. Πάνθ' ὅσα ἐπεχείρησεν ὁ μικρὸς ἐκεῖνος, ἵνα με διασκεδάσῃ, ἀπέβησαν μάταια· ἐτόλμησε προσεῖν ὁ κακοῦργος νὰ με ἀναγκάσῃ νὰ τὸν ὀνομάζω πατέρα καὶ τὸν βδελυρὸν υἱόν του ἀδελφόν... (Κλαίει).

ΡΟΒ. (Κλαίει).

ΚΑΡ. Ἐξακολουθῶ ἐγώ. Καθ' ἐκάστην συνερχόμενοι οἱ ληστὰι διενυκτέρευον ἐν κραιπάλῃ μετὰ τὰς μαχαίρας ἐπὶ τῆς τραπέζης ἑτοιμοὶ νὰ λύσωσι τὰς φιλονεικίας καὶ ἐριδας των διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος. Μίαν ἑβδομάδα πρὸ τῆς ἀπελευθερώσεώς τῆς, πλουσιώτατός τις ἔμπορος, ἔχων ἀρκετὰ χρήματα μετ' ἐαυτοῦ, ζήτησε· ἄσυλον ἐν τῷ οἴκῳ τῶν κακοῦργων, ἐφορεύθη καὶ ἐληστεύθη πρὸ αὐτῶν. Ἡ 'Αδελαΐς, κατὰ τὴν στιγμήν καθ' ἣν ἐξετελεῖτο τὸ στυγερὸν ἐγκλημα, ἀνεπαύετο εἰς τὴν κλινὴν τῆς, ὅτε, αἰγνῆς, ἀφύπνισθαισα ἐκ τῶν διαπεραστικῶν τοῦ νέου ἐμποροῦ φωνῶν, κατελήφθη ὑπὸ τρόμου, νομίζουσα δὲ ὅτι ἡ ταρχὴ τῆς προῆλθεν ἐκ τρομακτικοῦ τινος ὁνείρου, ἠγέθη καὶ ἐνεδύθη. Οὐχ ἵπτον ὅμως συνεκινετώσασα ἄπασαν τὴν προσοχὴν τῆς ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἑκείνης, ποῦ σκοτεινοῦ θαλάμου τῆς, περιέμενε ν' ἀκούσῃ καὶ δευτέρων φωνῶν, ὅπως ἐξαπατήθη, ὑδὲν ὅμως ἤκουεν ἢ ψιθυρισμοὺς καὶ

βήματα ελαφρά. Καταβάσα τότε εἶδε τὸν δυστυχῆ ξένον κυλιόμενον εἰς τὸ αἷμά του, καὶ ἐκ φοβῆς καταληφθεῖσα ἡ δυστυχῆς, εἶπεν εἰς τοὺς ληστές, ὅτι ὁ Θεὸς θέλει ἡμέραν τινὰ τοὺς κερκυνοβολήσῃ. Εἰς τὰς λέξεις ταύτας, ληστής, ἄγριος τὴν ὄψιν καὶ σκληροτράχηλος, πλησιάσας αὐτὴν τὴν ἥρπασεν ἐκ τῆς χειρὸς καὶ τῇ εἶπε μετὰ τρομερᾶς φωνῆς. «Εἰς τὸ ἐξῆς ποτὲ δὲν θέλεις ὁμιλήσῃ ἐνώπιον τῶν προσερχομένων ξένων, σὲ διακηρύττωμεν ἄλλον, ἄλλως θέλομεν σὲ κατασπαράξῃ παύραυτα». (Νύξ).

ΑΔΕΛ. Καὶ ἐπανῆλθον εἰς τὸ δωμάτιόν μου ὅπου ἔκλυσα πικρῶς ἐδεήθην εἰς τὸν Θεὸν ὅπως μὲ ἐλευθερώσῃ ἐκ τῶν χειρῶν τῶν ἀχρείων ἐκείνων κακοῦργων· μετὰ ταῦτα, κατὰ θεῖαν βούλησιν, ἦλθεν ὁ προσφιλὴς Θεός μου ὅστις.....

ΚΑΡ. Ἀρκεῖ, φιλάττη ἀνεψιᾷ, ἃς ἀποσυρῶμεν, πάντες ἔχομεν ἀνάγκην ἀναπαύσεως· ἀκολούθως ἐγὼ θέλω διηγηθῇ εἰς τὸν ἀγαθὸν πατέρα σου τὸν τρόπον τῆς ἀπελευθερώσεώς σου.

ΡΟΒ. Ναί, φίλτατε ἀδελφε, ἄγωμεν. (Ἀραχωροῦν).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ καὶ εἷ; ΛΗΣΤΗΣ.

ΜΑΡ. (Εἰσέρχεται μετὰ προφυλάξεως δεξιόθεν, μετημφισμένος καὶ μακρὸν ἐπενδύτην περιτετυλιγμένος· βαίνει ἀριστερόθεν, κυτᾷ τρίς τὰς χεῖρας καὶ παρουσιάζεται εἰς ληστής).

ΛΗΣΤ. (Ἰστάμενος πρὶν ἢ πλησιάσῃ τὸν Μάρκελλον). Τὸ σύνθημα.

ΜΑΡ. (Σιγαλῇ τῇ φωνῇ). Ζωή.

ΛΗΣΤ. (Ὁμοίως). Θάνατος. (Ἀναγρωριζόμενοι δίδουνσιν ἀμοιβαίως τὰς χεῖρας).

ΜΑΡ. Πόσοι εἰσθε ὅλοι;

ΛΗΣΤ. Δέκαπέντε.

ΜΑΡ. Καὶ ποῦ;

ΛΗΣΤ. Ἐδῶ πλησίον. (Νεύων ἀριστερόθεν). Ὅλοι ἐκρυμμένοι ἐντὸς παλαιᾶς καὶ ἐγκαταλειμμένης αὐλῆς.

ΜΑΡ. Ἐξαίρετα· μένατε ἐκεῖ καὶ προσέχετε ἄμειν ἀκούσῃτε τὸ σύνθημα σύριγγα, δράμετε ὅλοι ἐνοπιοὶ εἰς βοήθειάν μου.

ΛΗΣΤ. Πολλὴ καλὰ ἡ προκαταβολή;

ΜΑΡ. Λάβε. (Τῷ δίδει ἐν βαλάντιον).

ΛΗΣΤ. Πάντοτε ἔτοιμοι

ΜΑΡ. Εἰς ζῶν (τῷ προτείνει τὴν χεῖρα).

ΛΗΣΤ. Καὶ εἰς θάνατον. (Ἀπέρχεται ἀριστερόθεν).

ΜΑΡ. Σκληρὰ τύχη πόσον μὲ καταδιώκει! Ἐνῷ τὰ πάντα εἶχον τελεσθῇ καὶ οὐδὲν ἀπέμενε πρὸς πραγματοποιήσιν τῶν σκοπῶν μου, εἰδού ἡ διεστραμμένη μου τύχη παρεμβάλλει νέκ προσκόμματα· ὁ νομιζόμενος ὡς ἀποθνῶν, Κάρολος, ὁ οἶκος τῆς Ἀδελφίδος, ὡς φάσμα ἐξέρχεται τοῦ τάφου καὶ μοὶ καταστρέφει τὸ πᾶν, καὶ ἐγὼ συλληφθεὶς ὡς ἐκ τῆς μαρτυρίας ἐκείνου τοῦ ἀχρείου Φραγκίσκου, μόλις ἠδυνήθην νὰ διαφύγω τῶν χειρῶν τοῦ δημίου διὰ τῆς δραπέτευσέως· ἀλλὰ σφοδρότερον ἀπὸ τοῦδε καὶ σκληρότερον θέλω κηρύξῃ τὸν πόλεμον κατὰ τῆς οἰκογενείας ταύτης. Ναί, ἡ ἐκδίκησίς μου θὰ ἦναι τρομερά. Μάρκελλε, ἡ χεὶρ σου πρέπει νὰ τελειώσῃ ὅ,τι ἡ μοχθηρὰ ψυχὴ σου ἐσκέφθη καὶ ἀπεφάσισεν. Ἡ πρώτη ἀποτυχία θέλει μὲ καταστήτῃ τοῦ λοιποῦ προσεκτικώτερον. Ἀχ!..... Ὅχι, ἄθλιοι, δὲν θέλετε διαφύγετε τῶν χειρῶν μου. (Ἐξάγων τὸ ἐργχειρίδιον) Ὁ εἰς κατόπιν τοῦ ἑτέρου θέλετε πέσει ὑπὸ τὴν αἰχμὴν τῆς ψυχρᾶς ταύτης μαχαίρας ἣν θέλω ἐμπήξῃ εἰς τὴν καρδίαν σας, τὸ δὲ αἷμά σας θέλει βάψῃ τὰς χεῖρας μου καὶ θέλει κορέσῃ τὴν διψῶσαν καρδίαν μου. (Τρέχει πρὸς τὴν θύραν.) Ἀλλ' ἀκούω βήματα. . . . νομίζω ὅτι ἤκουσα τὴν φωνὴν τῆς . . . νι . . . εἶναι ἐκείνη. . . . ἰδοὺ ἔρχεται μετὰ τοῦ πατρὸς τῆς. Μάρκελλε, θάρρος . . . . διπλοῦν τὸ θυμὸν, ἃς ἀποθάνωσιν. (Ἀπέρχεται δεξιόθεν).

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ καὶ ΑΔΕΛΛΙΣ, εἶτε ΚΑΡΟΛΟΣ καὶ ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ.

ΑΔΕΛ. (Ἐξερχομένη μετὰ τοῦ πατρὸς τῆς ἐκ τῆς οἰκίας). Πάτερ μου, ἡ νύξ εἶναι σκοτεινὴ, καὶ ὁ δρόμος τὸν ποῖον θὰ διέλθωμεν εἶναι μακρὸς καὶ ἐπικίνδυνος· ἃς ἀναβάλωμεν διὰ τὴν αὐριον.

ΡΟΒ. Ὅχι, φιλάττη μου Ἀδελαῖς, ὅ,τι ἀπεφάσισα πρὸ ὀλίγου εἰς τὴν οἰκίαν μας, πρέπει καὶ νὰ ἐκτελέσω ἀμέσως. Ὁ Κάρολος μοὶ εἶπεν ὅτι ὁ Μάρκελλος ἔδραπέτευσεν ἐκ τῶν φυλακῶν καὶ καταδιώκεται δραστηρίως ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως· ἐγὼ ἐπομένως ὀφείλω νὰ τὸν υπερασπισθῶ ἄνευ χρονοτριβῆς, ἐπισπεύδων μετὰ σοῦ τὴν χάριτα ὑπὲρ αὐτοῦ.

ΑΔΕΛ. Πάτερ μου, ὁ Μάρκελλος εἶναι υπερβολλόντως θρασύς, ἀνδρὶς καὶ ἐκτενὴς· ὁ δὲ δρόμος ὅστις εἶναι τὸν ποῖον θὰ διέλθωμεν εἶναι μακρὸς καὶ ἐπικίνδυνος· ἃς ἀναβάλωμεν διὰ τὴν αὐριον. (Ἐξέρχεται ἀριστερόθεν). Δὲν θὰ ἦτον ἄρα γε συνετώτερον νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸν οἶκόν μας;

POB. Οὐδείς φόβος ὑπάρχει. Ὁ Κάρολος μὰς ἐβεβαίωσεν ὅτι ἔλαβεν ἔλα τὰ προφυλακτικὰ μέτρα. Πλησίον τῆς οἰκίας μας ἐνεδρεῖται φρουρὰ στρατιωτῶν· προστέτι δὲ εἶναι καὶ ἄλλαι περίπολοι διεσπρυσμένοι εἰς τὰ περίε. Μὴ ταράττεσαι λοιπόν, ἀγαπητὴ μου Ἀδελαῖς, διότι ὁ δρόμος εἶναι ἀσφαλὴς καὶ δύνασαι ἀφύμως νὰ μὲ ἀκολουθήσῃς. (Ὁ Μάρκελλος ἐμπαρρίζεται ἀριστερόθεν).

ΑΔΕΛ. Ἀφοῦ ἐπιμένεις, πᾶτερ μου, σὲ ὑπυκούω· εἶθ' δὲ ὁ Κήριος νὰ κατευθύνῃ τὰ διαδύματα μας. (Ἐνῶ πορεύονται ἵνα ἀπέλθωσι κατ' ἀριστεράν, ὁ Μάρκελλος τραυματίζει τὸν Ροβέρτον ἐπὶ τοῦ στήθους διὰ τοῦ ἐργχειριδίου).

MAR. Ἀπόθανον.

POB. Θεέ μου!!!

ΑΔΕΛ. (Σπεύδουσα πρὸς τὴν οἰκίαν της). Βοήθεια, Κάρολε, δολοφονία!

KAR. (Ἐξέρχεται τῆς οἰκίας καὶ εὐρίσκειται ὑπὲρ ἀντι τοῦ Μαρκελλίου ἀκολουθήσαντος τὴν Ἀδελαῖδα). Τίς οὗτος; (Ξιφουλκῶν ἀμέσως).

MAR. Ὁ Μάρκελλος!

KAR. Τίς σ' ἐβοήθησε, μικρὲ, καὶ ἐδραπέτευσας ἐκ τῶν φυλακῶν;

MAR. Τὸ θάρος μου. Ἐγὼ ἐσκόπων νὰ θυσιάσω καὶ ἐκείνην καὶ σέ, πλὴν ἡ τύχη δὲν μὲ συνέδραμε. Ἀλλὰ τὸ ξίφος μου ἀνυπομονεῖ νὰ ἐξέλθῃ τῆς θήκης του.

KAR. Βδελύττομαι νὰ διασταυρώσω τὸ ξίφος μου μ' ἐκείνο ἐνὸς ἀχρείου ληστοῦ, ἐνὸς δολοφόνου!

MAR. Ληστής! Δολοφόνος! Ναι, οὕτως ἠθέλητε τὸ πεπρωμένον· ἀλλ' ἐλθε, ἄς μονομαχήσωμεν ὥς ἐμπρέπει εἰς εὐγενεῖς ἱππότας. (Ξιφουλκεῖ).

POB. Μὴ πρὸς Θεοῦ! Μὴ κινδυνεύσῃς μὲ τοιοῦτον ληστὴν. (Ἡ Ἀδελαῖς τρέχει καὶ βοηθεῖ τὸν πατέρα της).

KAR. Ὅχι! ἄς τιμωρήσω τὸν αἰσχρὸν δολοφόνον.

MAR. Ἀθλίε! Ἐμπρός. (Εἰσέρχεται ἡ περίπολος).

KAR. (Τῇ περιπόλῳ). Συλλάβετε τοῦτον τὸν κακοῦργον. Εἶναι ὁ Μάρκελλος.

MAR. Ὑπερκαπίσου, ἢ σὲ φονεύω. (Ἐνῶ μονομαχοῦσι, δύο στρατιῶται ἐκ τοῦ ἀριστεροῦ ἀρπάζουσι τὸν Μάρκελλον). Ἀχ! ἀπωλέστην.

KAR. Ἐπιτηρήσατέ τον ἀσστηρῶς. Εἶναι κακοῦργος ἐπικίνδυνος, δραπέτευσας ἐκ τῶν φυλακῶν.

MAR. Τώρα βεβαίως ἡ λαιμητόμος μὲ περιμένει. Κάρολε, μὴ μὲ καταρασθῇς, μὴ βράνῃς τὴν μνήμην μου· συγχώρησον μετανοοῦντα δολοφόνον.

KAR. Ἡ ψυχὴ μου σὲ ἀποστρέφεται, οὐχ ἥτιον σὲ συγχωρῶ· πλὴν ζήτησον συγχώρησιν καὶ ἀπὸ τοῦ ἀθῶον θυμῶ σου.

MAR. Ναι! ἀλλὰ πῶς νὰ παρουσιασθῶ ἐνώπιόν σου;

POB. (Ἐρείρεται, βοηθούμενος παρὰ τῆς Ἀδελαῖδος καὶ τοῦ Καρόλου, καὶ μετ' ἀδυνατόν φωνῇ λέγει τῷ Μαρκελλῳ). Ὑπάρχουσιν ἀρεταὶ ἄγνωστοι εἰς σέ ὧν θέλω σοὶ δώσει ἐν δαίγμα. . . . Ὁ οὐρανὸς ἀνέβλεψε τὸν θάνατόν μου ἐπὶ τινι λεπτῷ, ἡ δὲ ψυχὴ μου, ἥτις ἐτοιμάζετο νὰ μὲ ἐγκαταλείψῃ, ἵσταται ἐνώπιόν σου διὰ νὰ συγχωρήσῃ σὲ τὸν Μάρκελλον. . . . Ἀποθνήσκω· ἡ νύξ' ἐρχεται, καὶ νέξ' ἡμέρα δὲν θέλει ἀνταίλλει δι' ἐμέ. . . . Συγχωρῶ τὴν χεῖρα ἥτις μ' ἐδολοφόνησε. . . . Συγχωρῶ τὸν Μάρκελλον. . . . Εἶθε. . . ὁ νόμος νὰ φανῇ πρὸς σὲ ἐπισικῆς. . . . Εὐρίσκωμαι εἰς τὰ χεῖλη τοῦ τάφου, δὲν πρέπει νὰ παρουσιασθῶ ἐνώπιον τοῦ Πλάστου. . . . μνησίκακος.

MAR. Ὅποιά γενναία ψυχὴ! Ροβέρτε, ἰδοὺ με εἰς τοῦ, πόδας σου! Ἢδη αἰσθάνομαι ὅλον τὸ βῆρος τοῦ ἐγκλήματός μου! Εἶθε παρὰ τῷ Θεῷ νὰ εὐρῶ τὴν συγχώρησιν ἐκείνην ἣν εὐρίσκω παρὰ σοί. (Κλαίει).

POB. Σὲ συγχωρῶ· βλέπω τὴν μετάνοιάν σου! . . . Πλησιάζατε Κάρολε καὶ Ἀδελαῖς. . . . Πλησιάζατε, λέγω, διὰ τελευτηκίαν φορὰν, ζήσατε εὐτυχεῖς. . . . Σὺ Κάρολε, ἐπιμελῶ τὴν Ἀδελαῖδα μου. . . Σὺ, Μάρκελλε, γίνου ἀγαθὸς πολίτης. . . Τώρα εἶμαι εὐχάριστος. . . Ἀποθνήσκω. . . . Ἀπο. . . . θνή. . . . σκω. (Ἐκπτεῖ).

ΑΔΕΛ. ὦ! πᾶτερ! ὦ! δυστυχία!...

KAR. Θεέ μου! Ἀθλίε Μάρκελλε, στρέψον τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ πτωματος τοῦ ἐξαδέλφου σου.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ.

ΛΟΧΑΓΟΣ ξιφῆρης καὶ οἱ ἄνθρωποι.

ΛΟΧ. Ἰδοὺ ὁ κακοῦργος. (δεικνύων τὸν Μάρκελλον). Σύρατέ τον εἰς τὰς φυλακὰς.

MAR. ὦ! θεῖα δικαιοσύνη! παρακίεως σ' ἐγνώρισα.

(Πλατεῖ ἡ αὐλαία).

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ Γ'. ΠΡΑΞΕΩΣ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΓΟΥ

ΠΡΑΞΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ.

Εἰρκὴ' θυρῶν κυκλιδωτὸς ἐν τῇ μέσῳ καὶ δύο πύλαι θύραι ἄ-
γρουσαι εἰς τὰς φυλακὰς. Αἶθος κατὰ δεξιάν. Ἐξώθεν τοῦ θυρώρου
περιπατεῖ στρατιωτικὸς σκοπός.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ δεσμοφύλαξ καὶ εἰς ΔΕΚΑΝΕΥΣ.

ΑΝΤ. Τί νέα; (πρὸς τὸν Δεκαρέα εἰσερχόμενον ἀπὸ τὸν θυρῶνα).

ΔΕΚ. Μέγας ἐρεθισμός, φίλε μου! ἅπαντες ἀπαιτοῦσι τὸν θάνατον
τοῦ Μαρκέλλου.

ΑΝΤ. Τρόντι, σκληρὸς ἄνθρωπος! Τώρα πλέον ἔγεινε μανιώδης νο-
μίζει ὅτι βλέπει φάσματα παραφρονεῖ. Ὅμως, νὰ σοὶ τῷ εἶπω μυστι-
κῶς, νομίζω ὅτι αὐτὸν θὰ τὸν . . . . (δηλοῖ διὰ νεύματος ὅτι θὰ τὸν
καταπολέμῃ).

ΔΕΚ. Τοιαῦτα τέρτα, εἶναι ἐπιθυμητὸν νὰ ἐκλείψωσι ἐκ τῆς κοι-
νωνίας. Ἄλλ' εἰπέ μοι, Ἀντώνιε, ὁ Μάρκελλος οὗτος, εἶναι ἀληθῶς, ὡς
λέγουσι, ὁ ἐξαδελφός τοῦ Συνταγματάρχου Καρόλου, ὅστις συνέλαβε τοὺς
ληστές;

ΑΝΤ. Ναί, εἶναι πράγματι ἐξαδελφός του. Ἄλλ' ὁ Συνταγματάρχης,
οὐχὶ μόνον συνέλαβε τοὺς ληστές ἐντὸς τῆς φυλακῆς των, ἀλλ' ἀπλευ-
θέρωσε καὶ τὴν ἀνελπίαν του, κόρην, τὴν ὁποίαν αὐτοὶ οἱ κακούργοι ἐ-
κράτουν εἰς τοὺς δρυχάς των καὶ τὴν ἡνάγκηζον νὰ προσποιῇται τὴν
ἄλαλον.

ΔΕΚ. Ἡ θεὸς τιμωρὶς ἐπέρχεται ἐπὶ τέλους εἰς τὰς κεφαλὰς τῶν
κακούργων . . . Ἄλλ' ἀκούω βήματα. (Παρατηρῶν ἔξω τοῦ θυρώ-
ρου). Προσσχῇ, Ἀντώνιε, ἔρχεται ὁ Γραμματεὺς τοῦ Στρατοδικείου.
(Ἀπέχεται).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

ΛΟΧΑΓΟΣ, ΚΑΡΟΛΟΣ, ΑΔΕΛΑΪΣ, ΙΩΑΝΝΗΣ,

ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ καὶ ὁ ἄλλος.

ΛΟΧ. Ἀντώνιε, φέρε μοι τὸν Μάρκελλον. (Ὁ Ἀντώνιος πηγαίνει

καὶ ἀνοίγει τὴν δεξιὰν θύραν. Ὁ Μάρκελλος εἰσερχεται ἀλυσσοδεμέ-
ρος).

ΜΑΡ. Θεέ μου! παῦσον τὴν ὀργήν σου.

ΛΟΧ. Μάρκελλε, προχώρησον καὶ ἄκουσον τὴν ἀπόφασίν σου. Πα-
ροισιάστε ἄρμ. (Ἀναγινώσκων). «Συνεπεῖα τῶν τρομερῶν κακούργη-
»μάτων, ὃ, ὁ Μάρκελλος Φρεβάν, διέπραξε, φονεύσας μετὰ ληστρικῆς
»συμμορίας πολλοὺς, τέλος δὲ καὶ αὐτὸν τὸν Ροβέρτον Φαβρὸν, ὅπως
»σφετερισθῇ τὴν περιουσίαν των, τὸ Στρατοδικεῖον καταδικάζει αὐτὸν
»εἰς τὴν κεφαλικὴν ποινήν. Ἡ ἀνέκκλητος αὕτη ἀπόφασις θέλει ἐκτελε-
»σθῇ ὑπὸ τῆς ἀρμοδίου Ἀρχῆς». (Πρὸς τοὺς στρατιώτας). Φέρτε ἄρμ.

ΜΑΡ. Ἴδου τιμωρὸς ἡ δικαιοσύνη εἰς τὴν ὁποίαν οὐδέποτε ἐπίστευ-
σα. Ἴδου τὸ τέλος τοῦ κακούργου, ἔρμος, ἐστερηνμένος συγγενῶν καὶ
φίλων οὐδεὶς τρέχει εἰς τὴν φωνήν του, οὐδεὶς τὸν βοηθεῖ, τὰ πάντα
συνωμότουσιν ἐναντίον του, καὶ ἐπὶ τέλους ταχυτέρα ἢ ἀνθρώπινος δι-
καισύνη, ἀρχίζει τὸ ἔργον ὅπερ θέλει νὰ τελειώσῃ ἡ θεία. ὦ! μητέρ
μου! Ὅποια πληγὴ δι' ἐσέ, ἂν ἔζης, νὰ ἴδῃς τὸν υἱόν σου καταδικαζό-
μενον ὡς ληστὴν, ὡς δολοφόνον, καὶ ὁδηγούμενον ἐπὶ τοῦ ἱκρίωματος
τῆς λαμπρότητος.

ΛΟΧ. Ὁδηγήσατέ τον ὅπου δεῖ.

ΜΑΡ. Οὐδὲ νὰ θρηνήσω μοὶ ἐπιτρέπεται; Ἄφστε τοῦλάχιστον νὰ
λάβω συγχώρησιν τῶν ἀμαρτημάτων μου. (Πρὸς τὸν Κάρολον). Συγ-
χώρησόν με, ἐξαδελφε, ἐὰν δύναμει νὰ σὲ ὀνομάσω οὕτω, ναί, συγχω-
ρήσόν με . . . ὁμολογῶ ὅτι σ' ἔβλαψα πολὺ ἰδού ἡ κεφαλὴ μου, ἐκ-
θύμανον τὴν δικαίαν σου ὀργὴν ἐπὶ ἐνὸς κακούργου ὅστις ἠτίμασε τὸ
ὄνομα τῆς οἰκογενείας σου. (Τῇ Ἀδελαΐδῃ). Ἀδελαΐς . . . ἰδού ὁ ἄ-
θλιος ἀπαγωγὴς πρὸ τῶν ποδῶν σου ἐξαιτούμενος τὴν συγχώρησίν σου
δύναται ἄρά γε νὰ ἀξιωθῇ τοσαύτης παραμυθίας; (Ἡ Ἀδελαΐς ἵστα-
ται σὴν ῥοὺς καὶ σιωπῇ).

ΚΑΡ. Τυχαίαν λοιπὸν νομίζεις, ἄθλιε, τὴν ἐνταῦθα παρουσίαν τῆς
Ἀδελαΐδος ἐν τοιαύτῃ στιγμῇ;! . . . Ἄλλ' οὐδὲν παράδοξον, διότι
τί κοινὸν μεταξὺ τῆς ἰδικῆς σου καὶ τῆς ἰδικῆς τῆς ψυχῆς; Τί κοινὸν
μεταξὺ ἀπαγωγῆς καὶ θύματος, μεταξὺ δολοφόνου καὶ ὀρφανῆς, μετα-
ξὺ δαίμονος καὶ ἀγγέλου;! . . . Ἡ Ἀδελαΐς, ἄθλιε, ἐν τῇ τελευταίᾳ
τοῦ βίου σου στιγμῇ, μὴ βλέπουσα εἰς σέ, ἢ ἕνα συγγενὴ κατὰδικον,
ἐν ὅσῳ, μέλλοντα δι' ἀτίμου θανάτου νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὸν ἄτιμον
ἄνθρωπον, ἀλλὰ καλεῖσε θερμῶς νὰ τὴν ὁδηγήσω ἐνταῦθα ἵνα παρα-
στηται ἐν τῇ ἀντιπροσώπῳ ἀντιπροσώπῳ τὸν θεὸν συγχωροῦσα τὸν Μάρκελ-
μον. Ὁ Μάρκελλος, ὁ μισρὰ ψυχὴ, ζήτησον, μετὰ συντετριμμένης καρ-
δίας, ἄφες τῶν ἀνηκούστων κακούργημάτων σου παρὰ τοῦ Παναγὰ

Θεοῦ. (Τῇ Ἀδελταῖ). Ἀδελταί, ἄγωμεν, καὶ σφύροντες τὰς ἀλήθεις τὸν πέπλον ἐπὶ τοῦ παρελθόντος, δικτηροῦντες ἀνεξάλειπτον μόνον τὴν μνήμην τοῦ ἐνζέτου πατρός σου, ἃς στρέψωμεν πᾶσαν μέμνην εἰς τὴν μέλλουσιν ἀποκατάστασιν σου. (Ἀπέρχεται μετὰ τῆς Ἀδελταῖδος, ὁ Μάρκελλος κάθηται ἐπὶ τοῦ λίθου).

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, ΓΕΩΡΓΙΟΣ, ΔΥΟ ΑἰΣΤΑΙ, ΑΝΤΩΝΙΟΣ,

ΔΕΚΑΝΕΥΣ, ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ,

ΛΟΧΑΓΟΣ καὶ ὁ ὕμνος.

ΛΟΧ. Ἀντώνιε, φέρε τοὺς δεσμίους. (Ὁ Ἀντώνιος πληγαίνει καὶ ἀνοίγει εἰς τοὺς ἰηστάς· οἱ ἰησταὶ εἰσέρχονται ἀλυσσοδεμένοι).

ΓΕΩΡ. (Τῷ Φραγκίσκῳ). Διὰ τελευταίαν φορὰν, ἔλθε, υἱέ μου, νὰ σ' ἀσπασθῶ.

ΦΡΑΓ. (Τῷ Γεωργίῳ). Υἱός σου!!! Σὺ δὲν εἶσαι πατήρ μου, ἀλλὰ δῆμιός μου· σὺ εἶσαι ἡ οἰγία τῶν ὅσων πάσχω. Ἄν δὲν μὲ προέτρεπες ν' ἀσπασθῶ τὸν ληστρικὸν βίον, τῶρ δὲν ἤθελον εἶσθαι εἰς τὰς βαθμίδας τοῦ ἱκρίωματος. . . . ναι . . . . τοῦ ἱκρίωματος τοῦ ὁποίου τὸ μόνον ὄνομα τρέμω . . . . ἂν εἶχον γνωρίσῃ τὴν βεβήτητα τοῦ ἐγκλήματος, ἤθελον σὲ κατασπαράξει μετὰ τὰς ἰδίαις μου χεῖρας τὰς ὁποίας, κατὰ τὴν παιδικὴν μου ἡλικίαν, ἠσπάζετο . . . . τῶρ, βλέπεις, ἄλλιε, τοῦτο τὸ στόμα, τὸ ὁποῖον ἄλλοτε ἐφίλει τὰς παρειαίς σου, γοερῶς ἐκπέμπει κατὰ σοῦ μίαν ἀράς . . . . πού εἶναι μία μάχιρα ὅπως δι' αὐτῆς διαφύγω τὰ ἔμματα τῶν ἀνθρώπων; Ἰδοὺ, ἄλλιε πάτερ, τὰ ἀποτελέσματα τῆς καλῆς ἀνατροφῆς· τὴν ὁποίαν μοὶ ἔδωκας· ἰδοὺ ὁ δῆμιος περιμένων νὰ μὲ ἀποκεφαλίσῃ, καὶ σὺ ἐρχεσαι νὰ σ' ἀσπασθῶ; ! . . . . ὦ! φύγε! Σὲ καταρῶμι.

ΜΑΡ. Πόσον μιστὴ κατήντησεν ἡ ζωὴ μου· ἡ τελευταία σας ὥρα ἐσήμανε καὶ ἡ ἰδική μου παρτείνεται . . . . ἐπιθυμῶ τὸν θάνατον. (Ἐξέρχεται ὁ δῆμιος ἐκ τῆς μεσαιᾶς θύρας).

ΛΟΧ. (Πρὸς τοὺς ἰηστάς). Ἐμπρὸς, ἀκολουθήσατε τοὺς φίλους. (Πρὸς τοὺς στρατιώτας). Ἐμπρὸς, μάρε. (Οἱ ἰησταὶ ἐξέρχονται συρροδενόμενοι ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν, οἱ δὲ ἄλλοι ἀπέρχονται, εἰτα πλησιάζει τὸν Μάρκελλον) Σὺ ὕπαγε εἰς τὴν εἰρηκτὴν σου Ἐνδοῦς ὁ Πρίγκιψ εἰς τὰς παρακλήσεις τοῦ συγγενοῦ σου Κάρλου, ἐπειδὴ σὺ νὰ ἐκτελεσθῇ αὐριοῦν τὴν νόκτα ἡ θανατικὴ ποινὴ σου, μὴ μόνον μυστικῶς, (Ἀπέρχεται ἐκ τοῦ μέσου).

ΜΑΡΚ. Τί ἤκουσα; Αὐριοῦν ὁ ἀποθάνω, αὐριοῦν δὲν θὰ ὑπάρχω πλέον! . . . . Ναι, δικαίως, διότι ἠτίμασα τὸ ὄνομα τῆς οἰκογενείας μου· ἡ σκληρὰ αὕτη χεὶρ ἐθάψη εἰς τὸ αἷμα ἐνὸς ἐξαδέλφου . . . . . (Μικρὰ παύσις). Ἄχ! . . . . τὸ πιστόλιον τὸ ὁποῖον ἔχω κεκρυμμένον, ἃς μὲ ἀπαλλάξῃ τοῦ αἰτίμου θανάτου. (Προσπαθεῖ νὰ τὸ ἐξάξῃ ἐκ τῆς ζώνης, ἀλλὰ δὲν δύναται). Ἀνάθεμα! . . . . ὦ λύσσα! . . . . Δὲν δύναμαι . . . . Αἱ ἀλύσεις μ' ἐμποδίζουν . . . . Εἶναι πεπρωμένον, λοιπὸν, ν' ἀποθάνω ἐπὶ τῆς λαιμητόμου! . . . . (Καλύπτει τὸ πρόσωπόν του μετὰ τὰς χεῖράς του καὶ μένει ἀκίνητος ὡς παράφρων).

ΔΕΚ. (Εἰσερχόμενος). Ὁ δυστυχὴς! μὲ λυπεῖ.

ΑΝΤ. Ἄφρησε, ἀδελφε, τοιοῦτοι ἄνθρωποι πρέπει νὰ τιμωρῶνται.

ΔΕΚ. Ἀπικτεῖται ὅμως σύντονος προσοχή.

ΜΑΡ. (Μετὰ μικρὰν σιωπὴν παραφερόμενος). Μῆτερ . . . . πλησίον . . . . εἶμαι ὁ υἱός σου . . . . δὲν μὲ ἀναγνωρίζεις; . . . . ἔλθε εἰς τὰς ἀγκάλας μου . . . . Ἀλλὰ τί; φεύγεις; . . . . μὲ καταράσαι; . . . . πρὸς Θεοῦ, σὲ ἐξορκίζω, μῆτερ, μῆτερ!!!! (Πίπτει χαμαὶ ὁ Ἀντώνιος καὶ ὁ Δεκαρεὺς τρέχουν νὰ τὸν βοηθήσωσιν, ἀλλ' αὐτὸς ἐγείρεται μεθ' ὁρμῆς). Φύγετε, μὴ μὲ πλησιάζητε, φθάνει, παύσατε, τέλος, τοῦ νὰ μὲ τυραννεῖτε· δὲν ἀρκοῦσιν αἱ τσαυτοὶ βάσανοι τὰς ὁποίας ὑποφέρω; . . . . Ὅχι, λιθοβολήσατε τὸν Μάρκελλον, σφάτε τον, ναι, ἐπὶ τῆς λαιμητόμου, διότι εἶναι ἄτιμος, διότι εἶναι δολοφόνος . . . .

ΑΝΤ. Μάρκελλε, δι' ἀγάπην Θεοῦ, δὲν δύναμαι πλέον ν' ἀνθέξω, θὰ μὲ κάμῃς ν' ἀποθάνω. (Τῷ Δεκαρεῖ). Ἀνδρέε, ὕπαγε. (Ὁ Ἀνδρέας ἀπέρχεται). Ἐχεις κάμει ἐπιστολὴν νὰ μοὶ δώσῃς;

ΜΑΡ. Ὅχι, ἐν μόνον θὰ σὲ παρακαλέσω, νὰ στείλῃς τὴν ἐπιστολὴν ἣν σοὶ ἔδωκα πρὸς τὸν Κάρλον καὶ νὰ μὲ ἀφήσῃς ἐπὶ ὀλίγας στιγμὰς μόνον.

ΑΝΤ. Ἡ ἐπιστολὴ ἐστάλη ὡς πρὸς τὸ δεῦτερον εἶναι ἀνάγκη νὰ ζητήσωμεν τὴν ἄδειαν τοῦ Συνταγματάρχου, ὁ ὁποῖος μάλιστα νομίζω νὰ ἐρχεται. Κύριε Μάρκελλε, ἐλπίζω ὅτι θὰ σοὶ φέρω καλὴν εἰδήσιν. (Ἀπαχῶρεϊ ἐκ τοῦ θυρώρου).

ΜΑΡ. Δὲν δύναμαι νὰ ὑψώσω τοὺς ὀφθαλμούς μου πρὸς τὸν Κάρλον τὸν ὁποῖον τοσοῦτον ἐβλαψα. Ὅποια γενναία ψυχὴ! . . . . καὶ πόσον μοχθηρὰ ἡ ἰδική μου. (Κάθηται κρύπτων τὸ πρόσωπον μετὰ τὰς χεῖρας).

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑἰΘΟΥΣΙΟΥ

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ.

ΚΑΡΟΛΟΣ καὶ ὁ ἄνω.

ΚΑΡ. Μάρκελλε, αἰσθάνομαι τὴν θέσιν σου, τὴν ταρχὴν τῆς συνειδήσεώς σου, ἀλλὰ . . .

ΜΑΡ. Μὴ προβῆς εἰς τοὺς δικαίους λόγους σου· ἡ ἐπικειμένη καταδίκη εἶναι δικαία, οὐδ' αὐτὸς ὁ θάνατος ἀρκεῖ νὰ τιμωρήτῃ ἐν τοιοῦτον τέρας.

ΚΑΡ. Ἡ ἀληθὲς μετάνοια ἀρκεῖ μόνη νὰ ἐκπλύνῃ τὰς κηλίδας τοῦ αἵματος· τὸ ὅποιον ἡ χεὶρ σου ἔκαμε νὰ ρεύτῃ.

ΜΑΡ. Τέλος πάντων ἡ τελευταία μου ὥρα ἐσήμανε, μὴν χάριν ζητῶ, καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ τελευταία, νὰ μείνω ἐπ' ὀλίγας στιγμὰς μόνος ὅπως συνέλθω εἰς ἐμυτὸν, συγκεντρώσω τὸ πνεῦμά μου καὶ ζητήσω συγχώρησιν παρὰ τῷ Θεῷ ὃν ἐκ γενετῆς μου περιεφρόνησα, καὶ τοῦ ὁποίου τὴν ὑπαρξιν οὐδέποτε ἐνεθυμήθην.

ΚΑΡ. Μάρκελλε, φθάνει, θὰ δοκιμάσω εἰσέτι τι. (Ἐξέρχεται ἐκ τοῦ θυρώρου).

ΜΑΡ. Ὅχι, ὄχι· ἡ ὑπαρξις εἰς ἐμὲ εἶναι βάρος ἀφόρητον . . . ἀποστρέφομαι καὶ αὐτὸ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου. (Παρατηρῶν τὸν Ἀρτώριον εἰσερχόμενον). Ἀντώνιε, σὲ βλέπω σκυθρωπὸν.

ΑΝΤ. Ἐγώ; ὅλως διόλου. (Καθ' ἑαυτόν). (Καὶ νὰ ἤξευρεν ὁ δυστυχὴς ὅτι ἡ λαιμητόμος εἶναι ἕτοιμος). Μάρκελλε, διετάχθην νὰ λύσω τὰς ἀλύσεις σου. (Τῷ ἀφαιρεῖ τὰς ἀλύσεις· εἰς τὴν στιγμὴν ταύτην ἀκούεται ἔσωθεν ἡχος τυμπάνου καὶ ψαλμοὶ νεκρώσιμοι).

ΜΑΡ. Τί εἶναι;

ΑΝΤ. Ἐξετελέσθη ἡ θανατικὴ ποινὴ, καὶ ἡ θρησκεία ἐπικαλεῖται τὴν θείαν εὐσπλαγχνίαν ὑπὲρ ἀναπαύσεως ἐκείνων οἱ ὅποιοι ἔγειναν θύματα τῆς μοχθηρίας των ψυχῆς.

ΜΑΡ. Ἄφες με, σὲ παρακαλῶ, πρὸς στιγμὴν μόνον. (Ὁ Ἀρτώριος ἀπέρχεται). Ἰδοὺ λοιπὸν τὸ ἔγκλημα τιμωρούμενον· ἦδη οἱ συναυτοῦργοί μου ἔπεσον ὑπὸ τὸν πέλεκυν τοῦ δημίου, καὶ μόνον δι' ἐμὲ δὲν ἐσήμανεν ἡ τελευταία ὥρα. Βεβαίως ἡ θεία δίκη, καταμετροῦσα τὸ μέγεθος τῶν κακουργημάτων μου, θέλει εἰσέτι νὰ παρατείνῃ τὰς ἡμέρας μου ὅπως αἱ τύψεις τοῦ συνειδότος κατασπαράττωσι τὴν καρδίαν μου ὡς ἐσπάρττον ὑπὸ τὴν μάχαιράν μου ἐκείνη τῶν ἀθῶων θυμάτων μου. Πάντες ἐγκαταλείπουν τὸν ἐγκληματίαν, μόνη ἡ θρησκεία δὲν ἐγκατελείπει αὐτόν. Αὕτη μόνη εἰς τὰς τρικυμίας τῆς τύχης· εἶναι σημεῖον ἐλπίδος· αὔριον ἔσως καὶ ἐγὼ θὰ ἐπικαλοῦμαι ταύτην εἰς ἡμῶν οὐδέποτε ἔλπισα· πρὸ ὀφθαλμῶν μόνον εἶχον τὸ ἔγκλημα, τὴν αἰσχροκερδεῖαν, καὶ

αὐτὴ τώρα με ὁδηγεῖ εἰς τὴν λαιμητόμον. (Παύουν οἱ ψαλμοί). Μάρκελλε, ἀθλία ψυχὴ, τί ἐκέρδισας ἐκ τῶν τοσούτων σου ἐγκλημάτων; Ἀφῆρπας εὐγενὴ κόρην ἐκ τῶν ἀγκαλῶν τοῦ πατρός· τῆς, κατέστησας οὕτην ὀρφανὴν, ἔβλαψας τέλος τὰς χεῖράς σου εἰς τὸ ἀθῶον αἷμα τοῦ ἐξαδέλφου σου. Καὶ πρὸς τί; Χάριν τῆς μουσάρᾳ; αἰσχροκερδεῖας σου. Ἦδη ἔμεινα παρὰ πάντων ἐγκαταλειμένος, οἱ συγγενεῖς· σ' ἀποστρέφονται, ἡ κοινωνία σὲ στιγματίζει, θεοὶ καὶ ἀνθρώποι νόμοι σὲ καταδικάζουν καὶ ἀποθηνήσκεις ἐπονείδιστον θάνατον, μόνην σου κληρονομίαν ἐγκαταλείπων τὰς ἐπὶ τῆς μνήμης ἀράς τῆς κοινωνίας, καὶ ἦδη, ἄθλιε, τὸ θάρρος ὕπερ εἶχες, ὅταν ἐσχεδίαζες τὰ στυγερά κακουργήματά σου, σὲ ἐγκαταλείπει; . . . Ἀφίνεις νὰ σὲ σύρουν ἐπὶ τῆς λαιμητόμου, καὶ δὲν ἔχεις τὴν τόλμην νὰ κόψῃς τὸ νῆμα τῆς ἀολίας ζωῆς σου; . . . Ἀλλ' ὄχι, τὸ θάρρος δὲν μ' ἐγκαταλείπει. Ὅχι, δὲν θέλω ἀποθάνει τοσοῦτον ἀτίμως. (Ἐξάγων τὸ πιστόλιον). Ἦδη εἶμαι μόνος, μοὶ ἀφῆρσαν τὰς ἀλύσεις καὶ δύνامي ν' αὐτοχειρισθῶ. Ὅχι, ἄθλιε, δῆμιε, δὲν θέλεις βάψαι τὰς χεῖράς σου εἰς τὸ αἷμά μου! . . . Σκέψου τοῦ Ροβέρτου! ἡ χεὶρ ἐκείνη ἥτις σοὶ ἀφῆρσε τὴν ζωὴν, θέλει κάμει νὰ ρύσῃ τὸ αἷμά μου· ἐγὼ δ' ἄτιμος δολοφόνος θέλω ἐκδικῆσαι τὴν μνήμην σου· ἐγὼ, ναί, ὁ ἴδιος θέλω χύσει τὸ αἷμά μου. Ἐγὼ ὅστις ποτὲ δὲν ἐσκέφθην τὴν θείαν δικαιοσύνην, ὅστις ἔρθασα νὰ βλασφημήσω καὶ αὐτὸν τὸν Θεόν, ναί, περιεφρόνησα τὴν θρησκείαν. . . . Ἀχ! Θεέ μου! συγχώρησόν με! . . . (Ἐσωθεν ἀκούονται φωναί). (Μάρκελλε, Μάρκελλε). Ὅποιαί φωναί!!! Ἐρχονται νὰ με σύρουν εἰς τὴν λαιμητόμον! . . . Τὸ πᾶν τετέλεσται. Μάρκελλε ἐκεῖ. (Ἀπελπισ τρέχει εἰς τὴν φυλακὴν φωνάζων ἔσωθεν). Μάρκελλε! ἀπόθانون! . . . Ροβέρτε! ἐκδικήθητι! (Πυροβολεῖ).

ΣΚΗΝΗ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ.

ΚΑΡΟΛΟΣ, ΙΩΑΝΝΗΣ, ΛΟΧΑΓΟΣ, ΑΝΤΩΝΙΟΣ καὶ ΔΕΚΑΝΕΥΣ,

εἶτα ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ τετραυματισμένος.

(Ὁ Ἀρτώριος, Λοχαγὸς καὶ Δεκανεὺς τρέχουν εἰς τὴν φυλακὴν τοῦ Μαρκελλίου τὸν ὁποῖον φέρουσιν ἡμιτεθνεῶτα καὶ τὸν καθίζουν ἐπὶ τὸν θρόνον).
ΔΗΜΟΛΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ
(Μάρκελλε, θάρρος, σοὶ φέρω τὴν χάριν. (Ὅπισθοχωρῶν). Θεέ μου! τί βλέπω;

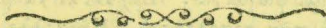

ΜΑΡΚ. Κάρολε, ἰδοὺ φονευθεῖς . . . . . ἰδιοχείρως . . . . . δικαίως
ἀποθνήσκω . . . . . Κάρολε . . . . . μὴ μὲ καταρᾶσσι . . . . . κατὰ τὰς
τελευταίας μου στιγμὰς . . . . . ἐπικαλέσθητι τὴν Θεὴν εὐσπλαγ-
χνίαν . . . . . ἐπὶ τῆς ἀθλίας μου ψυχῆς. Κάρολε . . . . . πλησίασον....
ἐλθε . . . . . ἂ . . . . . πο . . . . . θνή . . . . . σκω . . . . . (Ἐκπνέει).

ΚΑΡ. Ἴδου ἡ Θεὴ δικαιοσύνη ἀμείλικτα ἐπέπεσεν ἐπὶ τοσούτων κα-
κουργημάτων. (Εἰκὼν ἀνάλογος).

(Πίπτει ἡ αὐλαία).

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ Δ'. ΚΑΙ ΤΕΛΕΥΤΙΑΣ ΠΡΑΞΕΩΣ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ